

DIREKTIVE

DIREKTIVA (EU) 2018/1808 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 14. novembra 2018

o spremembi Direktive 2010/13/EU o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah) glede na spreminjajoče se tržne razmere

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 53(1) in člena 62 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Odbora regij ⁽²⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Zadnja bistvena sprememba Direktive Sveta 89/552/EGS ⁽⁴⁾, ki je bila naknadno kodificirana v Direktivi 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾, je bila izvedena leta 2007 s sprejetjem Direktive 2007/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾. Trg avdiovizualnih medijskih storitev se je od takrat precej in zelo hitro spremenil zaradi stalne konvergence televizije in internetnih storitev. Tehnološki razvoj je omogočil nove vrste storitev in uporabniških izkušenj. Gledalske navade, zlasti mlajših generacij, so se znatno spremenile. Medtem ko glavni televizijski zasloni ostajajo pomembno orodje za deljenje avdiovizualnih izkušenj, so mnogi gledalci začeli uporabljati druge, prenosne naprave za gledanje avdiovizualnih vsebin. Tradicionalne televizijske vsebine še vedno predstavljajo velik delež povprečnega dnevnega časa gledanja.

Vendar so nove vrste vsebin, na primer video posnetki ali vsebine, ki jih ustvarijo uporabniki, vedno pomembnejše, novi udeleženci na trgu, vključno s ponudniki storitev videa na zahtevo in platform za izmenjavo videov, pa so zdaj že uveljavljeni. Ta medijska konvergenca zahteva posodobljen pravni okvir, ki bo odražal razvoj na trgu in omogočil doseganje ravnovesja med dostopom do storitev spletnih vsebin, varstvom potrošnikov in konkurenčnostjo.

- (2) Komisija je 6. maja 2015 sprejela sporočilo z naslovom „Strategija za enotni digitalni trg za Evropo“, v kateri je napovedala pregled Direktive 2010/13/EU.
- (3) Direktivo 2010/13/EU bi bilo treba še naprej uporabljati samo za tiste storitve, katerih glavni namen je zagotavljanje programov za obveščanje, zabavo ali izobraževanje. Za zahtevo v zvezi z glavnim namenom bi bilo treba tudi šteti, da je izpolnjena, če storitev ponuja avdiovizualno vsebino in obliko, ki je ločljiva od glavne dejavnosti

⁽¹⁾ UL C 34, 2.2.2017, str. 157.

⁽²⁾ UL C 185, 9.6.2017, str. 41.

⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 2. oktobra 2018 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 6. novembra 2018.

⁽⁴⁾ Direktiva Sveta 89/552/EGS z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (UL L 298, 17.10.1989, str. 23).

⁽⁵⁾ Direktiva 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. marca 2010 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah) (UL L 95, 15.4.2010, str. 1).

⁽⁶⁾ Direktiva 2007/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2007 o spremembi Direktive Sveta 89/552/EGS o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (UL L 332, 18.12.2007, str. 27).

ponudnika storitve, kot so samostojni deli spletnih časopisov, ki prikazujejo avdiovizualne programe ali videe, ki jih ustvarijo uporabniki, kadar se za navedene dele lahko šteje, da jih je mogoče ločiti od glavne dejavnosti ponudnika. Storitve bi bilo treba obravnavati zgolj kot neločljivo dopolnitev glavne dejavnosti, kadar je to upravičeno glede na povezave med avdiovizualno ponudbo in glavno dejavnostjo, kot je ponudba novic v pisni obliki. Kanali ali kakršne koli druge avdiovizualne storitve pod uredniško odgovornostjo ponudnika lahko predstavljajo avdiovizualne medijske storitve, tudi če se nudijo na platformi za izmenjavo videov, za katero ponudniki nimajo uredniške odgovornosti. V takih primerih bodo Direktivo 2010/13/EU morali upoštevati ponudniki z uredniško odgovornostjo.

- (4) S storitvami platform za izmenjavo videov se ponujajo avdiovizualne vsebine, do katerih splošna javnost, zlasti mladi, vedno bolj dostopa. To velja tudi za storitve družbenih medijev, ki so postali pomembno sredstvo za izmenjavo informacij ter za zabavo in izobraževanje, med drugim tudi, ker omogočajo dostop do programov in videov, ki jih ustvarijo uporabniki. Te storitve družbenih medijev je treba vključiti v področje uporabe Direktive 2010/13/EU, ker konkurirajo za isto občinstvo in prihodke kot avdiovizualne medijske storitve. Poleg tega je učinek teh storitev precejšen tudi zato, ker uporabnikom omogočajo, da oblikujejo in vplivajo na mnenja drugih uporabnikov. Zaradi varstva mladoletnikov pred škodljivimi vsebinami in vseh državljanov pred spodbujanjem sovraštva, nasilja in terorizma bi morale biti te storitve zajete v Direktivi 2010/13/EU, če zanje velja opredelitev storitve platforme za izmenjavo videov.
- (5) Namen Direktive 2010/13/EU sicer ni urejanje storitev družbenih medijev kot takih, vendar bi morala biti storitev družbenega medija zajeta, če je ponudba programov in videov, ki jih ustvarijo uporabniki, bistvena funkcija te storitve. Za ponudbo programov in videov, ki jih ustvarijo uporabniki, bi se lahko štel, da predstavlja bistveno funkcijo storitve družbenega medija, če avdiovizualna vsebina ni le stranska dejavnost oziroma ne predstavlja le manjšega dela dejavnosti zadevne storitve družbenega medija. Zaradi jasnosti, učinkovitosti in doslednosti izvajanja bi morala Komisija po potrebi in po posvetovanju z odborom za stike izdati navodila o praktični uporabi merila bistvene funkcije opredelitve „storitve platforme za izmenjavo videov“. Ta navodila bi bilo treba pripraviti ob ustreznem upoštevanju ciljev splošnega javnega interesa, ki se dosežejo z ukrepi, ki jih sprejmejo ponudniki platform za izmenjavo videov, in pravice do svobode izražanja.
- (6) Kadar ločljivi del storitve predstavlja storitev platforme za izmenjavo videov za namene Direktive 2010/13/EU, bi morala navedena direktiva zajemati le ta del in samo programe in videe, ki jih ustvarijo uporabniki. Video posnetki, ki so del uredniške vsebine elektronskih različic časnikov in revij, ter animirane podobe, kot so GIF-i, ne bi smeli biti zajeti v Direktivi 2010/13/EU. V opredelitvi storitve platforme za izmenjavo videov ne bi smele biti zajete negospodarske dejavnosti, kot so zagotavljanje avdiovizualne vsebine na zasebnih spletnih mestih in nepridobitne interesne skupnosti.
- (7) Da bi zagotovili učinkovito izvajanje Direktive 2010/13/EU, je ključnega pomena, da države članice vzpostavijo in vzdržujejo posodobljene evidence ponudnikov medijskih storitev in ponudnikov platform za izmenjavo videov pod njihovo pristojnostjo ter si te evidence redno izmenjujejo z njihovimi pristojnimi neodvisnimi regulatornimi organi ali telesi ter Komisijo. Te evidence bi morale zajemati informacije o merilih, na katerih temelji pristojnost.
- (8) Ugotavljanje pristojnosti zahteva oceno dejanskih okoliščin glede na merila iz Direktive 2010/13/EU. Ocena takih dejanskih okoliščin bi lahko privedla do nasprotujočih si rezultatov. Pri izvajanju postopkov sodelovanja, določenih v navedeni direktivi, je pomembno, da lahko Komisija svoje ugotovitve utemelji na zanesljivih dejstvih. Skupina evropskih regulatorjev za avdiovizualne medijske storitve (v nadaljnjem besedilu: skupina ERGA) bi torej morala imeti pooblastila, da na zahtevo Komisije poda mnenja o pristojnosti. Kadar se Komisija pri izvajanju teh postopkov sodelovanja odloči, da se bo posvetovala s skupino ERGA, bi morala obvestiti odbor za stike, tudi o uradnih obvestilih, prejetih od držav članic na podlagi teh postopkov sodelovanja, in o mnenju skupine ERGA.
- (9) Postopki in pogoji za omejevanje svobode pri zagotavljanju in sprejemanju avdiovizualnih medijskih storitev bi morali biti enaki za linearne in nelinearne storitve.
- (10) V skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: Sodišče) je mogoče omejiti svobodo opravljanja storitev, ki je zajamčena na podlagi Pogodbe, zaradi nujnih razlogov splošnega javnega interesa, kot je zagotavljanje visoke ravni varstva potrošnikov, pod pogojem, da so take omejitve utemeljene, sorazmerne in nujne. Država članica bi torej morala imeti možnost sprejeti nekatere ukrepe, s katerimi bi zagotovila, da so upoštevana njena pravila o varstvu potrošnikov, ki ne spadajo na področja, ki jih usklajuje Direktiva 2010/13/EU. Ukrepi, ki jih sprejme država članica zaradi uveljavljanja svoje nacionalne ureditve za varstvo potrošnikov, tudi glede oglaševanja iger na srečo, bi morali biti utemeljeni, sorazmerni z zasledovanim ciljem in nujni, kar je tudi zahteva iz sodne prakse Sodišča. Država članica sprejemnica ne sme v nobenem primeru sprejeti ukrepov, ki bi preprečevali, da bi se na njenem ozemlju ponovno prenašali televizijski programi iz druge države članice.

- (11) Ko država članica uradno obvesti Komisijo, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v pristojni državi članici, zato da bi se izognil strožjim predpisom na področjih, ki jih usklajuje Direktiva 2010/13/EU, ki bi veljali za tega ponudnika, če bi imel sedež v državi članici, ki poda uradno obvestilo, bi morala predložiti verodostojne in ustrezno utemeljene dokaze o tem. Ti dokazi bi morali podrobno obrazložiti niz dodatnih podpornih dejstev, na podlagi katerih je mogoče utemeljeno ugotoviti, da gre za izogibanje.
- (12) Komisija je v svojem sporočilu Evropskemu parlamentu in Svetu z naslovom „Boljše pravno urejanje za boljše rezultate – agenda EU“ poudarila, da bo pri iskanju rešitev glede politik upoštevala tako regulativna kot neregulativna sredstva, ki bodo temeljila na praksi skupnosti ter načelih za boljše samoregulacijo in koregulacijo. Izkazalo se je, da je več pravil o ravnanju, vzpostavljenih na področjih, ki jih usklajuje Direktiva 2010/13/EU, dobro zasnovanih in v skladu z načeli za boljše samoregulacijo in koregulacijo. Obstoj zakonodajnih varovalnih mehanizmov velja za pomemben dejavnik uspeha pri spodbujanju usklajenosti s pravili samoregulacije ali koregulacije. Enako pomembno je tudi, da ta pravila postavljajo določene cilje, ki omogočajo redno, pregledno in neodvisno spremljanje ter ocenjevanje ciljev, h katerim so pravila ravnanja usmerjena. Pravila ravnanja bi morala zagotavljati tudi učinkovito izvrševanje. Pravila samoregulacije in koregulacije, sprejeta na področjih, ki jih usklajuje Direktiva 2010/13/EU, bi morala slediti tem načelom.
- (13) Izkušnje so pokazale, da imajo lahko tako instrumenti samoregulacije kot tudi instrumenti koregulacije, ki se izvajajo v skladu z različnimi pravnimi tradicijami držav članic, pomembno vlogo pri doseganju visoke ravni varstva potrošnikov. Ukrepi za doseganje ciljev splošnega javnega interesa na področju novo nastajajočih avdiovizualnih medijskih storitev so učinkovitejši, če se sprejmejo z aktivno podporo samih ponudnikov storitev.
- (14) Samoregulacija predstavlja obliko prostovoljne pobude, ki gospodarskim subjektom, socialnim partnerjem, nevladnim organizacijam in združenjem omogoča, da med seboj in zase sprejmejo splošne smernice. Odgovorni so za razvoj teh smernic ter za spremljanje in izvrševanje skladnosti s temi smernicami. Države članice bi morale v skladu s svojimi različnimi pravnimi tradicijami priznati vlogo, ki jo lahko ima učinkovita samoregulacija kot dodatek obstoječim zakonodajnim, sodnim in upravnim mehanizmom, ter njegov koristen prispevek k doseganju ciljev Direktive 2010/13/EU. Vendar je samoregulacija lahko le dodaten način za izvajanje nekaterih določb Direktive 2010/13/EU in ne bi smela nadomestiti obveznosti nacionalnega zakonodajalca. Koregulacija v svoji minimalni obliki predstavlja pravno povezavo med samoregulacijo in nacionalnim zakonodajalcem v skladu s pravnimi tradicijami držav članic. Pri koregulaciji je vloga regulacije razdeljena med deležniki in vlado ali nacionalnimi regulatornimi organi ali telesi. Vloga ustreznih javnih organov vključuje priznavanje sheme koregulacije, revizijo njenih postopkov in njeno financiranje. Koregulacija bi morala še naprej dopuščati možnost posredovanja države, če njeni cilji ne bi bili izpolnjeni. Brez poseganja v formalne obveznosti držav članic v zvezi s prenosom Direktive 2010/13/EU spodbuja uporabo samoregulacije in koregulacije. To ne bi smelo niti obvezovati držav članic k vzpostavitvi ureditev samoregulacije ali koregulacije ali obeh niti posegati v sedanje pobude koregulacije, ki so že prisotne v državah članicah in učinkovito delujejo, ali jih ogrozati.
- (15) Preglednost lastništva nad mediji je neposredno povezana s svobodo izražanja, ki je temeljni kamen demokratičnih sistemov. Kadar lastniška struktura ponudnika medijskih storitev privede do nadziranja vsebin ponujenih storitev ali do znatnega vplivanja na te vsebine, informacije o lastniški strukturi ponudnika medijskih storitev uporabnikom omogočajo, da ozaveščeno presojajo o taki vsebini. Države članice bi morale imeti možnost, da določijo, ali in v kakšnem obsegu bi morale biti informacije o lastniški strukturi ponudnika medijskih storitev dostopne uporabnikom, če pri tem spoštujejo bistvo zadevnih temeljnih pravic in svoboščin ter če so taki ukrepi potrebni in sorazmerni.
- (16) Zaradi posebne narave avdiovizualnih medijskih storitev, zlasti vpliva teh storitev na to, kako si ljudje oblikujejo mnenje, je v legitimnem interesu uporabnikov, da vedo, kdo je odgovoren za vsebino teh storitev. Da bi okrepili svobodo izražanja in posledično promovirali pluralnost medijev ter da ne bi prihajalo do nasprotja interesov, je pomembno, da države članice zagotovijo, da imajo uporabniki stalen, enostaven in neposreden dostop do informacij o ponudniku medijskih storitev. Vsaka država članica sprejme zadevno odločitev, zlasti kar zadeva informacije, ki se lahko zagotovijo o lastniški strukturi in dejanskih lastnikih.
- (17) Za zagotovitev usklajenosti in pravne varnosti za podjetja in organe držav članic bi bilo treba pojem „spodbujanje nasilja ali sovraštva“ v ustreznem obsegu razumeti v smislu iz Okvirnega sklepa Sveta 2008/913/PNZ ⁽¹⁾.

(1) Okvirni sklep Sveta 2008/913/PNZ z dne 28. novembra 2008 o boju proti nekaterim oblikam in izrazom rasizma in ksenofobije s kazensko-pravnimi sredstvi (UL L 328, 6.12.2008, str. 55).

- (18) Glede na razvoj sredstev, s katerimi se vsebina razširja preko elektronskih komunikacijskih omrežij, je pomembno, da se splošna javnost zaščiti pred spodbujanjem terorizma. Direktiva 2010/13/EU bi zato morala zagotoviti, da avdiovizualne medijske storitve ne vsebujejo javnega ščuvanja k storitvi terorističnega kaznivega dejanja. Za zagotovitev usklajenosti in pravne varnosti za podjetja in organe držav članic bi bilo treba pojem „javno ščuvanje k storitvi terorističnega kaznivega dejanja“ razumeti v smislu iz Direktive (EU) 2017/541 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.
- (19) Da se gledalcem, vključno s starši in mladoletniki, omogoči ozaveščeno odločanje o vsebini, ki jo želijo gledati, bi morali ponudniki medijskih storitev zagotoviti dovolj informacij o vsebini, ki bi lahko ogrozila telesni, duševni ali moralni razvoj mladoletnikov. To bi se lahko na primer izvedlo s sistemom deskriptorjev vsebine, zvočnim opozorilom, vizualnim simbolom ali na kateri koli drug način, s katerim bi opisali naravo vsebine.
- (20) Ustrezne ukrepe za varstvo mladoletnikov, ki se uporabljajo za storitve razširjanja televizijskih programov, bi bilo treba uporabljati tudi za avdiovizualne medijske storitve na zahtevo. To bi moralo izboljšati raven varstva. Pristop minimalne harmonizacije dopušča državam članicam, da razvijejo višjo raven varstva za vsebine, ki bi lahko škodile telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju mladoletnikov. Za najbolj škodljive vsebine, ki bi lahko škodile telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju mladoletnikov, vendar niso nujno kaznivo dejanje, bi morali veljati najstrožji ukrepi, kot so šifriranje in učinkovita orodja za starševski nadzor, brez poseganja v možnost držav članic, da sprejmejo strožje ukrepe.
- (21) V Uredbi (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾ je priznано, da otroci potrebujejo posebno varstvo pri obdelavi njihovih osebnih podatkov. Vzpostavitev mehanizmov za varstvo otrok s strani ponudnikov medijskih storitev neizogibno vodi k obdelavi osebnih podatkov mladoletnikov. Glede na to, da so tovrstni mehanizmi namenjeni varstvu otrok, se osebni podatki mladoletnikov, ki se obdelujejo v okviru tehničnih ukrepov za varstvo otrok, ne bi smeli uporabljati v tržne namene.
- (22) Zagotavljanje dostopnosti avdiovizualne vsebine je bistvena zahteva v okviru zavez, sprejetih na podlagi Konvencije Združenih narodov o pravicah invalidov. V Direktivi 2010/13/EU bi bilo treba izraz „invalidne osebe“ razlagati ob upoštevanju vrste storitev, zajetih v navedeni direktivi, ki so avdiovizualne medijske storitve. Pravica invalidnih in starejših oseb do udeležbe v družbenem in kulturnem življenju Unije ter vključevanja vanj je povezana z zagotavljanjem dostopnih avdiovizualnih medijskih storitev. Države članice bi morale zato brez nepotrebne odlašanja zagotoviti, da si ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo dejavno prizadevajo, da bi bila vsebina dostopna invalidnim osebam, zlasti osebam z okvaro vida ali sluha. Zahteve glede dostopnosti bi bilo treba izpolnjevati v okviru postopnega in neprekinjenega procesa, ob upoštevanju praktičnih in neizogibnih omejitev, ki bi lahko preprečile polno dostopnost, kot so programi ali dogodki, ki se predvajajo v realnem času. Da bi države članice lahko izmerile napredek ponudnikov medijskih storitev pri postopnem zagotavljanju dostopnosti svojih storitev za osebe z okvaro vida ali sluha, bi morale od ponudnikov medijskih storitev s sedežem na njihovem ozemlju zahtevati, da jim redno poročajo.
- (23) Načini zagotavljanja dostopnosti avdiovizualnih medijskih storitev na podlagi Direktive 2010/13/EU bi morali med drugim vključevati znakovni jezik, podnaslavljanje za gluhe osebe in druge osebe z okvaro sluha, govornjene podnapise in zvočne opise. Vendar navedena direktiva ne zajema elementov ali storitev, ki omogočajo dostop do avdiovizualnih medijskih storitev, ali elementov elektronskih programskih vodnikov, s katerimi se zagotavlja dostopnost. Zato navedena direktiva ne posega v pravo Unije, katerega namen je harmonizirati dostopnost storitev za zagotavljanje dostopa do avdiovizualnih medijskih storitev, kot so spletna mesta, spletne aplikacije in elektronski programski vodniki, ali zagotavljanje informacij o dostopnosti in v dostopnih formatih.
- (24) V nekaterih primerih morda ni mogoče zagotoviti nujnih informacij tako, da bi bile dostopne za invalidne osebe. Vendar takšni izjemni primeri ne bi smeli preprečevati, da bi bile nujne informacije objavljene preko avdiovizualnih medijskih storitev.
- (25) Direktiva 2010/13/EU ne posega v možnost držav članic, da naložijo obveznosti za zagotavljanje, da je vsebina, ki je v splošnem interesu, ustrezno postavljena v ospredje v okviru opredeljenih ciljev glede splošnih interesov,

⁽¹⁾ Direktiva (EU) 2017/541 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2017 o boju proti terorizmu in nadomestitvi Okvirnega sklepa Sveta 2002/475/PNZ ter o spremembi Sklepa Sveta 2005/671/PNZ (UL L 88, 31.3.2017, str. 6).

⁽²⁾ Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

kot so pluralnost medijev, svoboda govora in kulturna raznolikost. Takšne obveznosti bi bilo treba naložiti samo, kadar so potrebne za izpolnitev ciljev splošnega interesa, ki jih države članice jasno opredelijo v skladu s pravom Unije. Kadar se države članice odločijo, da bodo določile pravila o postavljanju v ospredje, bi morale podjetjem naložiti samo sorazmerne obveznosti, in sicer v interesu legitimnih vidikov javnega reda.

- (26) Za zaščito uredniške odgovornosti ponudnikov medijskih storitev in avdiovizualne vrednostne verige je bistveno zagotoviti celovitost programov in avdiovizualnih medijskih storitev, ki jih zagotavljajo ponudniki medijskih storitev. Programe in avdiovizualne medijske storitve se ne bi smelo prenašati v skrajšani obliki, jih spremeniti ali prekiniti ali prekrivati v komercialne namene brez izrecnega soglasja ponudnika medijskih storitev. Države članice bi morale zagotoviti, da za prekrivanja, ki jih prejemnik storitve sproži ali dovoli le za zasebno uporabo, kot so prekrivanja, izhajajoča iz storitev za posamezna sporočila, ni potrebno soglasje ponudnika medijskih storitev. Kontrolni elementi kakršnih koli uporabniških vmesnikov, potrebnih za delovanje naprav ali navigacijo programov, kot so drsniki glasnosti, funkcije iskanja, navigacijski meniji ali sezname kanalov, ne bi smeli biti zajeti. Prav tako ne bi smela biti zajeta legitimna prekrivanja, kot so opozorilne informacije, informacije v splošnem javnem interesu, podnaslovi ali prekrivanja v zvezi s komercialnimi sporočili, ki jih zagotavlja ponudnik medijskih storitev. Brez poseganja v člen 3(3) Uredbe (EU) 2015/2120 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ tudi ne bi smele biti zajete tehnike stiskanja podatkov, s katerimi se velikost datoteke zmanjša, in druge tehnike za prilagoditev storitve načinom razširjanja, kot sta ločljivost in kodiranje, brez kakršne koli spremembe vsebine.

Ukrepe za zaščito celovitosti programov in avdiovizualnih medijskih storitev bi bilo treba uvesti, če so potrebni za izpolnitev ciljev splošnega interesa, ki jih države članice jasno opredelijo v skladu s pravom Unije. S takimi ukrepi bi bilo treba podjetjem naložiti sorazmerne obveznosti, in sicer v interesu legitimnih vidikov javnega reda.

- (27) Z izjemo sponzorstev in promocijskega umeščanja izdelkov, bi morala za avdiovizualna komercialna sporočila za alkoholne pijače v okviru avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo veljati merila, ki se uporabljajo za televizijsko oglaševanje in televizijsko prodajo alkoholnih pijač, kot je določeno v Direktivi 2010/13/EU. Podrobnejša merila, ki se uporabljajo za televizijsko oglaševanje in televizijsko prodajo alkoholnih pijač, so omejena na oglaševalske vložke, ki so ločeni od programa, in zato izključujejo druga komercialna sporočila, ki so povezana s programom ali so del programa, kot so sponzorstva in promocijsko umeščanje izdelkov. Zato se ta merila ne bi smela uporabljati za sponzorstva in promocijsko umeščanje izdelkov pri avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo.
- (28) Na nacionalni in mednarodni ravni obstajajo določene splošno priznane prehranske smernice, kot je model prehranskega profila regionalnega urada Svetovne zdravstvene organizacije za Evropo, in sicer za razlikovanje hrane na podlagi njene hranilne sestave v okviru televizijskega oglaševanja hrane otrokom. Države članice bi bilo treba spodbujati k zagotavljanju, da se samoregulacija in koregulacija, vključno s pravili ravnanja, uporabljata za učinkovito zmanjšanje izpostavljenosti otrok avdiovizualnim komercialnim sporočilom o hrani in pijači, ki imata visoko vsebnost soli, sladkorja, maščob, nasičenih maščob ali transmaščobnih kislin ali ki drugače ne ustrezata navedenim nacionalnim ali mednarodnim prehranskim smernicam.
- (29) Države članice bi bilo treba spodbujati tudi k zagotavljanju, da se pravila ravnanja za samoregulacijo in koregulacijo uporabljajo za učinkovito zmanjšanje izpostavljenosti otrok in mladotnikov avdiovizualnim komercialnim sporočilom za alkoholne pijače. Na ravni Unije in nacionalni ravni obstajajo določeni sistemi samoregulacije ali koregulacije za odgovorno oglaševanje alkoholnih pijač, tudi v avdiovizualnih komercialnih sporočilih. Te sisteme, zlasti tiste, ki so usmerjeni v zagotavljanje, da avdiovizualna komercialna sporočila za alkoholne pijače spremljajo sporočila za odgovorno pitje, bi bilo treba nadalje spodbujati.
- (30) Pomembno je, da so mladoletniki učinkovito zaščiteni pred izpostavljenostjo avdiovizualnim komercialnim sporočilom za promoviranje iger na srečo. V zvezi s tem obstaja na ravni Unije in nacionalni ravni več sistemov samoregulacije ali koregulacije za spodbujanje odgovornega ravnanja pri igrah na srečo, tudi v avdiovizualnih komercialnih sporočilih.
- (31) Da bi se odstranile ovire za prost pretok čezmejnih storitev v Uniji, je treba zagotoviti učinkovitost ukrepov za samoregulacijo in koregulacijo, predvsem z namenom varstva potrošnikov ali javnega zdravja.

⁽¹⁾ Uredba (EU) 2015/2120 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o določitvi ukrepov v zvezi z dostopom do odprtega interneta in spremembi Direktive 2002/22/ES o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami ter Uredbe (EU) št. 531/2012 o gostovanju v javnih mobilnih komunikacijskih omrežjih v Uniji (UL L 310, 26.11.2015, str. 1).

- (32) Trg za razširjanje televizijskih programov se je spremenil, zato bi bilo treba omogočiti več prožnosti v zvezi z avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, zlasti glede kvantitativnih pravil za linearne avdiovizualne medijske storitve in promocijsko umeščanje izdelkov. Pojav novih storitev, tudi brez oglaševanja, je omogočil več izbire za gledalce, ki lahko preprosto preklopijo na druge ponudbe.
- (33) Liberalizacija promocijskega umeščanja izdelkov ni povzročila pričakovane razširitve te oblike avdiovizualne komercialne komunikacije. Zlasti splošna prepoved promocijskega umeščanja izdelkov, kljub nekaterim izjemam, ni zagotovila pravne varnosti za ponudnike medijskih storitev. Promocijsko umeščanje izdelkov bi torej moralo biti dovoljeno v vseh avdiovizualnih medijskih storitvah in storitvah platform za izmenjavo videov, pri čemer bi morale veljati nekatere izjeme.
- (34) Promocijsko umeščanje izdelkov ne bi smelo biti dovoljeno v poročilih in dnevnoinformativnih programih, programih za varstvo potrošnikov ter verskih in otroških programih. Iz dokazov je zlasti razvidno, da lahko promocijsko umeščanje izdelkov in umeščeni oglasi vplivajo na vedenje otrok, saj otroci pogosto ne morejo prepoznati komercialnih vsebin. Zato bi moralo biti promocijsko umeščanje izdelkov v otroških programih še naprej prepovedano. Programi za varstvo potrošnikov so programi, ki gledalcem zagotavljajo nasvete ali vključujejo ocene o nakupu izdelkov in storitev. Če bi se promocijsko umeščanje izdelkov omogočilo v takih programih, bi to zabrisalo ločnico med oglaševanjem in uredniško vsebino za gledalce, ki pričakujejo pristno in odkrito oceno izdelkov ali storitev v takih programih.
- (35) Ponudniki avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo bi morali promovirati produkcijo in distribucijo evropskih del z zagotavljanjem, da njihovi katalogi vsebujejo minimalni delež evropskih del in da ta dela zadostno postavijo v ospredje. Označevanje avdiovizualne vsebine, ki velja za evropsko delo, v metapodatkih bi bilo treba spodbujati, tako da bi bili ti metapodatki na voljo ponudnikom medijskih storitev. Postavljanje v ospredje pomeni, da se evropska dela promovirajo z omogočanjem lažjega dostopa do njih. Postavljanje v ospredje je mogoče zagotoviti na različne načine, na primer s posebnim razdelkom za evropska dela, do katerega je mogoče dostopati z domače strani storitve, možnostjo iskanja evropskih del v iskalniku, ki je na voljo v okviru te storitve, uporabo evropskih del v kampanjah te storitve ali najmanjšim deležem evropskih del, ki se promovirajo v katalogu te storitve, na primer z uporabo pasic ali podobnih orodij.
- (36) Za zagotovitev ustrezne ravni naložb v evropska dela bi države članice morale imeti možnost, da ponudnikom medijskih storitev s sedežem na njihovem ozemlju naložijo finančne obveznosti. Te obveznosti so lahko v obliki neposrednih prispevkov k produkciji evropskih del in pridobitvi pravic za ta dela. Države članice bi lahko naložile tudi dajatve, ki se plačajo v sklad, na podlagi prihodkov, nastalih z avdiovizualnimi medijskimi storitvami, ki se zagotavljajo na njihovem ozemlju in so vanj ciljno usmerjene. V tej direktivi je pojasnjeno, da je državi članici glede na neposredno povezavo med finančnimi obveznostmi in različnimi kulturnimi politikami držav članic dovoljeno naložiti take finančne obveznosti tudi za ponudnike medijskih storitev s sedežem v drugi državi članici, če so ti ponudniki ciljno usmerjeni v njeno ozemlje. V tem primeru bi se morale finančne obveznosti nanašati le na prihodke, ki so nastali na podlagi občinstva v ciljni državi članici. Ponudniki medijskih storitev, ki morajo prispevati k shemam za financiranje filmov v ciljni državi članici, bi morali imeti možnost na nediskriminatoren način koristiti pomoč, ki je na voljo v okviru ustreznih shem za financiranje filmov, tudi kadar nimajo podružnice v tej državi članici.
- (37) Izdajatelji televizijskih programov trenutno vlagajo več v evropska avdiovizualna dela kot pa ponudniki avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo. Zato bi morala ciljna država članica, kadar se odloči, da bo naložila finančno obveznost izdajatelju televizijskih programov, ki je pod pristojnostjo druge države članice, upoštevati neposredne prispevke tega izdajatelja televizijskih programov k produkciji in pridobitvi pravic do evropskih del, zlasti koprodukcij, ob ustreznem upoštevanju načela sorazmernosti. To ne posega v pristojnost držav članic, da v skladu s svojo kulturno politiko in pravili glede državne pomoči določijo raven finančnega prispevka, ki ga morajo plačati ponudniki medijskih storitev, ki so pod njihovo pristojnostjo.
- (38) Ko država članica od primera do primera ocenjuje, ali je ponudnik avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo, ki ima sedež v drugi državi članici, ciljno usmerjen v občinstvo na njenem ozemlju, bi morala upoštevati kazalnike, kot so oglaševanje ali druge promocijske dejavnosti, ki so izrecno namenjeni potrošnikom na njenem ozemlju, glavni jezik storitve ali obstoj vsebine ali komercialnih sporočil, ki so izrecno namenjena občinstvu v državi članici sprejemanja.

- (39) Kadar država članica ponudnikom medijskih storitev naloži finančne prispevke, bi si bilo treba s takimi prispevki prizadevati za ustrezno promocijo evropskih del, hkrati pa bi bilo treba preprečiti možnost, da se ti prispevki ponudnikom medijskih storitev naložijo dvakrat. Zato bi morala država članica, v kateri ima ponudnik medijskih storitev sedež, pri nalaganju finančnega prispevka upoštevati morebitne finančne prispevke, ki so jih naložile ciljne države članice.
- (40) Za zagotovitev, da obveznosti glede promocije evropskih del ne ogrožajo razvoja trga in da se novim udeležencem omogoči vstop na trg, take zahteve ne bi smele veljati za ponudnike, ki nimajo pomembnega tržnega deleža. To zlasti velja za ponudnike z nizkim prometom ali majhnim občinstvom. Majhno občinstvo je glede na naravo storitve mogoče ugotoviti na primer na podlagi časa gledanja ali na podlagi prodaje, pri ugotavljanju nizkega prometa pa bi bilo treba upoštevati različno velikost avdiovizualnih trgov v državah članicah. Take zahteve bi bilo lahko neprimerno naložiti tudi, kadar bi bile glede na naravo ali področje avdiovizualne medijske storitve neizpolnljive ali neupravičene.
- (41) Pomembno je, da imajo izdajatelji televizijskih programov večjo prožnost in da se lahko odločajo, kdaj bodo predvajali oglase, da bi zagotovili čim večje povpraševanje oglaševalcev in čim večji pretok gledalcev. Pri tem bi bilo treba tudi ohraniti ustrezno raven varstva potrošnikov, ker bi bili lahko gledalci zaradi take prožnosti izpostavljeni prekomernemu oglaševanju v časovnem pasu z največjo gledanostjo. Zato bi bilo treba uporabljati posebne omejitve med 6.00 in 18.00 ter med 18.00 in 24.00.
- (42) Za ločitev uredniških vsebin od televizijskih oglaševalskih ali prodajnih vložkov ter za ločitev posameznih vložkov med seboj so uporabljeni nevtralni okviri. Ti gledalcem omogočajo, da jasno razločijo konec posamezne vrste avdiovizualne vsebine od začetka druge. Treba je pojasniti, da so nevtralni okviri izvzeti iz količinske omejitve, določene za televizijsko oglaševanje. Namen tega je zagotoviti, da čas, porabljen za nevtralne okvire, ne vpliva na čas, porabljen za oglaševanje, in nima negativnega učinka na prihodke od oglaševanja.
- (43) Oddajnega časa, odmerjenega bodisi napovedim, ki jih izdajatelj televizijskega programa predvaja v zvezi s svojimi lastnimi programi in pomožnimi proizvodi, ki izhajajo neposredno iz teh programov, bodisi javnim obvestilom in dobrodelnim pozivom, ki se oddajajo brezplačno, razen stroškov, ki nastanejo zaradi prenosa takih pozivov, ne bi smeli vključiti v največje obsege oddajnega časa, ki se smejo nameniti televizijskemu oglaševanju in televizijski prodaji. Poleg tega je veliko izdajateljev televizijskih programov del večjih skupin za razširjanje televizijskih programov, zato njihove napovedi niso povezane samo z njihovimi programi in pomožnimi proizvodi, ki izhajajo neposredno iz teh programov, ampak tudi s programi in avdiovizualnimi medijskimi storitvami drugih subjektov, ki pripadajo isti skupini za razširjanje televizijskih programov. Oddajnega časa, odmerjenega takšnim napovedim, tudi ne bi smeli vključiti v največje obsege oddajnega časa, ki se sme nameniti televizijskemu oglaševanju in televizijski prodaji.
- (44) Ponudniki platform za izmenjavo videov, ki so zajeti v Direktivi 2010/13/EU, zagotavljajo storitve informacijske družbe v smislu Direktive 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾. Za navedene ponudnike zato veljajo določbe o notranjem trgu, ki so opredeljene v navedeni direktivi, če imajo sedež v državi članici. Ustrezno je zagotoviti, da enaka pravila veljajo tudi za ponudnike platform za izmenjavo videov, ki nimajo sedeža v državi članici, da se zaščiti učinkovitost ukrepov za zaščito mladoletnikov in splošne javnosti, določenih v Direktivi 2010/13/EU, in se zagotovijo čim bolj enaki konkurenčni pogoji, če imajo ti obvladujoče podjetje ali odvisno podjetje s sedežem v državi članici ali so del skupine, v kateri ima drugo podjetje sedež v državi članici. Zato bi morale opredelitve iz Direktive 2010/13/EU temeljiti na načelih in zagotoviti, da se podjetje ne more izključiti iz področja uporabe navedene direktive, tako da ustanovi skupino podjetij na različnih ravneh s sedežem v Uniji ali zunaj nje. Komisijo bi bilo treba obvestiti o ponudnikih, ki so na podlagi pravil o sedežu, določenih v direktivah 2000/31/ES in 2010/13/EU, v pristojnosti vsake države članice.
- (45) Obstajajo novi izzivi, predvsem v zvezi s platformami za izmenjavo videov, na katerih uporabniki, zlasti mladoletniki, vedno bolj dostopajo do avdiovizualne vsebine. V tem okviru sta škodljiva vsebina in sovražni govor, ki se pojavljata v okviru storitev platform za izmenjavo videov, vedno bolj zaskrbljujoča. Za zaščito mladoletnikov in splošne javnosti pred tako vsebino je treba določiti sorazmerna pravila za ta področja.

⁽¹⁾ Direktiva 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (UL L 178, 17.7.2000, str. 1).

- (46) Komercialna sporočila v zvezi s storitvami platform za izmenjavo videov že ureja Direktiva 2005/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, ki prepoveduje nepošteno poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov, vključno z zavajajočimi in agresivnimi praksami, ki se pojavljajo pri storitvah informacijske družbe.

Kar zadeva komercialna sporočila v zvezi s tobaknimi in povezanimi izdelki na platformah za izmenjavo videov, obstoječe prepovedi iz Direktive 2003/33/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾ ter prepovedi, ki se uporabljajo za komercialna sporočila v zvezi z elektronskimi cigaretami in posodicami za ponovno polnjenje na podlagi Direktive 2014/40/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾, zagotavljajo, da so potrošniki dovolj zaščiteni pred tobaknimi in povezanimi izdelki. Ker se uporabniki vse bolj zanašajo na storitve platform za izmenjavo videov, da lahko dostopajo do avdiovizualnih vsebin, je treba v ustreznem obsegu zagotoviti ustrezno raven varstva potrošnikov z usklajevanjem pravil o avdiovizualnih komercialnih sporočilih med vsemi ponudniki. Zato je pomembno, da so avdiovizualna komercialna sporočila na platformah za izmenjavo videov jasno opredeljena in da spoštujejo niz minimalnih zahtev za kakovost.

- (47) Ponudnik platforme za izmenjavo videov za znaten delež vsebine, ponujene s storitvami platform za izmenjavo videov, nima uredniške odgovornosti. Vendar ti ponudniki običajno določajo organizacijo vsebine, in sicer programov in videov, ki jih ustvarijo uporabniki, ter avdiovizualnih komercialnih sporočil, vključno s samodejnimi orodji ali algoritmi. Zato bi ti ponudniki morali sprejeti ustrezne ukrepe za zaščito mladoletnikov pred vsebino, ki bi lahko ogrozila njihov telesni, duševni ali moralni razvoj. Ti ponudniki bi prav tako morali sprejeti ustrezne ukrepe za zaščito splošne javnosti pred vsebino, ki spodbuja nasilje ali sovraštvo, usmerjeno proti skupini oseb ali članu take skupine, na kateri koli podlagi iz člena 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljnjem besedilu: Listina), ali katere razširjanje je kaznivo dejanje po pravu Unije.
- (48) Glede na naravo vključenosti ponudnikov v vsebino, ponujene s storitvami platform za izmenjavo videov, bi ustrezni ukrepi za zaščito mladoletnikov in splošne javnosti morali biti povezani z organizacijo vsebine, ne pa s samo vsebino. Zahteve v zvezi s tem, kot so določene v Direktivi 2010/13/EU, bi se torej morale uporabljati brez poseganja v člene 12 do 14 Direktive 2000/31/ES, ki določa izjemo od odgovornosti za nezakonite podatke, ki se prenašajo ali samodejno, vmesno in začasno shranijo ali ki jih shranjujejo določeni ponudniki storitev informacijske družbe. Pri zagotavljanju storitev iz členov 12 do 14 Direktive 2000/31/ES bi bilo treba te zahteve uporabljati tudi brez poseganja v člen 15 navedene direktive, ki izključuje nalaganje splošnih obveznosti za nadzor nad takimi podatki in za dejavno raziskovanje dejstev ali okoliščin, na podlagi katerih se domneva, da gre za nezakonito dejavnost, tem ponudnikom, kar pa ne zadeva obveznosti nadzora v posebnih primerih in predvsem ne vpliva na odločitve nacionalnih organov v skladu z nacionalnim pravom.
- (49) Pri izvajanju ustreznih ukrepov, ki jih je treba sprejeti v skladu z Direktivo 2010/13/EU, je primerno v čim večji meri vključiti ponudnike platform za izmenjavo videov. Spodbujati bi torej bilo treba koregulacijo. Ponudniki platform za izmenjavo videov bi morali še naprej imeti možnost, da v skladu s pravom Unije in ob spoštovanju svobode izražanja, obveščanja in pluralnosti medijev prostovoljno sprejmejo strožje ukrepe.
- (50) Pravica do učinkovitega pravnega sredstva in pravica do poštenega sojenja sta temeljni pravici, določeni v členu 47 Listine. Določbe Direktive 2010/13/EU se zato ne bi smele razlagati na način, ki bi strankam preprečil uveljavljanje pravice dostopa do sodnega sistema.
- (51) Pri sprejemanju ustreznih ukrepov za zaščito mladoletnikov pred škodljivo vsebino in splošne javnosti pred vsebino, ki vsebuje spodbujanje nasilja, sovraštva oziroma terorizma, v skladu z Direktivo 2010/13/EU, bi bilo treba previdno najti ravnovesje med veljavnimi temeljnimi pravicami, kot so določene v Listini. To predvsem zadeva, glede na primer, pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, varstva osebnih podatkov, svobode izražanja in obveščanja, svobode gospodarske pobude, prepovedi diskriminacije in otrokovih pravic.

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah) (UL L 149, 11.6.2005, str. 22).

⁽²⁾ Direktiva 2003/33/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. maja 2003 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic o oglaševanju in sponzorstvu tobaknih izdelkov (UL L 152, 20.6.2003, str. 16).

⁽³⁾ Direktiva 2014/40/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. aprila 2014 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic o proizvodnji, predstavitvi in prodaji tobaknih in povezanih izdelkov in razveljavitvi Direktive 2001/37/ES (UL L 127, 29.4.2014, str. 1).

- (52) Odbor za stike si prizadeva za lajšanje učinkovitega izvajanja Direktive 2010/13EU in z njim bi se bilo treba redno posvetovati o vseh praktičnih težavah, izhajajočih iz njene uporabe. Delo odbora za stike ne bi smelo biti omejeno na obstoječa vprašanja v zvezi z avdiovizualno politiko, temveč bi morale zajemati tudi zadevni razvoj v tem sektorju. Odbor sestavljajo predstavniki ustreznih nacionalnih organov držav članic. Države članice se spodbuja, da pri imenovanju svojih predstavnikov prispevajo k enaki zastopanosti spolov v odboru za stike.
- (53) Države članice bi morale zagotoviti, da so njihovi nacionalni regulatorni organi ali telesa pravno ločeni od vlade. Vendar pa to državam članicam ne bi smelo preprečevati, da izvajajo nadzor v skladu z nacionalnim ustavnim pravom. Za nacionalne regulatorne organe ali telesa, vključno s tistimi, ki so bili ustanovljeni kot javni organi ali telesa, bi bilo treba šteti, da so dosegli potrebno stopnjo neodvisnosti, če so funkcionalno in dejansko neodvisni od svojih vlad in vseh drugih javnih ali zasebnih organov. To je bistveno za zagotovitev nepristranskosti odločitev, ki jih sprejme nacionalni regulatorni organ ali telo. Ta zahteva po neodvisnosti ne bi smela posegati v možnost držav članic, da ustanovijo regulatorne organe, ki nadzirajo različne sektorje, na primer avdiovizualni in telekomunikacijski sektor. Nacionalni regulatorni organi ali telesa bi morali imeti potrebna izvršilna pooblastila in vire za opravljanje svojih nalog, v smislu osebja, strokovnega znanja in finančnih sredstev. Dejavnosti nacionalnih regulatornih organov ali teles, ustanovljenih na podlagi Direktive 2010/13/EU, bi morale zagotoviti upoštevanje ciljev v zvezi s pluralnostjo medijev, kulturno raznolikostjo, varstvom potrošnikov, pravilnim delovanjem notranjega trga in spodbujanjem poštene konkurence.
- (54) Ker je eden od namenov avdiovizualnih medijskih storitev služiti interesom posameznikov in oblikovati javno mnenje, je nujno, da take storitve lahko obveščajo posameznike in družbo na čim bolj celovit in raznolik način. Ta namen se lahko doseže le, če se uredniške odločitve lahko ubranijo pred vmešavanjem ali vplivanjem nacionalnih regulatornih organov ali teles, ki presega izvajanje zakona in ne služi varovanju zakonsko zaščitene pravice, ki jo je treba zaščititi ne glede na posamezna mnenja.
- (55) Na nacionalni ravni bi morali obstajati učinkoviti pritožbeni mehanizmi. Zadevni pritožbeni organ bi moral biti neodvisen od udeleženih strani. Ta organ je lahko sodišče. Postopek pritožbe ne bi smel posegati v delitev pristojnosti znotraj nacionalnih pravosodnih sistemov.
- (56) Za zagotovitev dosledne uporabe regulativnega okvira Unije za avdiovizualne medijske storitve v vseh državah članicah je Komisija ustanovila skupino ERGA s Sklepom Komisije z dne 3. februarja 2014 ⁽¹⁾. Vloga skupine ERGA je zagotoviti tehnično pomoč Komisiji pri njenem delu, da se zagotovi dosledno izvajanje Direktive 2010/13/EU v vseh državah članicah in da se olajša sodelovanje med nacionalnimi regulatornimi organi ali telesi ter med nacionalnimi regulatornimi organi ali telesi in Komisijo.
- (57) Skupina ERGA je pozitivno prispevala k dosledni regulativni praksi, Komisiji pa je zagotovila svetovanje na visoki ravni o zadevah v zvezi z izvajanjem. Zaradi tega bi bilo treba v Direktivi 2010/13/EU uradno priznati in okrepiti njeno vlogo. Skupino ERGA bi torej bilo treba ustanoviti z navedeno direktivo.
- (58) Komisija bi morala imeti možnost posvetovanja s skupino ERGA o kateri koli zadevi v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami in platformami za izmenjavo videov. Skupina ERGA bi morala Komisiji pomagati s tehničnim znanjem in svetovanjem ter omogočanjem izmenjave najboljših praks, tudi glede pravil ravnanja za samoregulacijo in koregulacijo. Komisija bi se morala s skupino ERGA posvetovati zlasti pri uporabi Direktive 2010/13/EU, da bi jo bilo lažje usklajeno izvajati. Skupina ERGA bi morala na zahtevo Komisije dati nezavezujoča mnenja o pristojnosti, ukrepih, ki odstopajo od načela svobodnega sprejemanja, in ukrepih proti izogibanju pristojnosti. Skupina ERGA bi morala biti sposobna tehnično svetovati o vseh regulativnih zadevah v zvezi z okvirom za avdiovizualne medijske storitve, med drugim na področju sovražnega govora in varstva mladoletnikov, ter o vsebini avdiovizualnih komercialnih sporočil za hrano z visoko vsebnostjo maščob, soli ali natrija in sladkorja.
- (59) Medijska pismenost pomeni spretnosti, znanje in razumevanje, ki državljanom omogočajo učinkovito in varno uporabo medijev. Da bi lahko državljanji dostopali do informacij ter na odgovoren in varen način uporabljali, kritično ocenjevali in ustvarjali medijsko vsebino, morajo imeti visoko stopnjo medijske pismenosti. Medijska pismenost ne bi smela biti omejena le na učenje o orodjih in tehnologijah, temveč bi morala biti namenjena temu, da državljanom zagotovi spretnosti kritičnega razmišljanja, ki ga potrebujejo, da bi lahko ustrezno

⁽¹⁾ Sklep Komisije C(2014) 462 končno z dne 3. februarja 2014 o ustanovitvi skupine evropskih regulatorjev za avdiovizualne medijske storitve.

presojali, analizirali zapletene realnosti ter razlikovali med mnenji in dejstvi. Zato je potrebno, da ponudniki medijskih storitev in ponudniki platform za izmenjavo videov, v sodelovanju z vsemi zadevnimi deležniki, promovirajo razvoj medijske pismenosti v vseh družbenih plasteh, za državljane vseh starosti in vse medije ter da se pozorno spremlja napredek na tem področju.

- (60) Direktiva 2010/13/EU ne posega v obveznost držav članic spoštovati in varovati človekovo dostojanstvo. Spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki so priznana zlasti z Listino. Direktiva 2010/13/EU si zlasti prizadeva, da bi zagotovila polno spoštovanje pravice do svobode izražanja, pravice do svobode gospodarske pobude in pravice do sodnega varstva ter da bi spodbudila uporabo otrokovih pravic, ki so vključene v Listino.
- (61) Vsak ukrep, ki ga sprejmejo države članice na podlagi Direktive 2010/13/EU, mora spoštovati svobodo izražanja in obveščanja ter pluralnost medijev, pa tudi kulturno in jezikovno raznolikost v skladu z Unescovo Konvencijo o varovanju in spodbujanju raznolikosti kulturnih izrazov.
- (62) Pravica dostopa do političnih informativnih programov je ključnega pomena, da se zaščiti temeljna svoboščina sprejemanja informacij in zagotovi, da so interesi gledalcev v Uniji povsem in ustrezno zaščiteni. Ker avdiovizualne medijske storitve postajajo vedno pomembnejše za družbe in demokracijo, bi bilo treba v čim večjem obsegu zagotoviti oddajanje političnih novic čezmejno v Uniji, brez poseganja v pravila o avtorskih pravicah.
- (63) Direktiva 2010/13/EU ne zadeva pravil mednarodnega zasebnega prava, zlasti pravil o pristojnosti sodišč in prava, ki se uporablja za pogodbene in nepogodbene obveznosti.
- (64) V skladu s Skupno politično izjavo z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložitenih dokumentih ⁽¹⁾ se države članice zavezujejo, da bodo v upravičenih primerih obvestilu o ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, v katerih se pojasni razmerje med elementi direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takih dokumentov v primeru te direktive upravičeno.
- (65) Direktivo 2010/13/EU bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Direktiva 2010/13/EU se spremeni:

(1) v členu 1 se odstavek 1 spremeni:

(a) točka (a) se nadomesti z naslednjim:

„(a) ‚audiovizualna medijska storitev‘ pomeni:

(i) storitev, kakor je opredeljena v členih 56 in 57 Pogodbe o delovanju Evropske unije, kadar je glavni namen storitve ali ločljivega dela te storitve zagotavljanje programov, pod uredniško odgovornostjo ponudnika medijskih storitev, splošni javnosti za obveščanje, zabavo ali izobraževanje preko elektronskih komunikacijskih omrežij v smislu točke (a) člena 2 Direktive 2002/21/ES; tovrstna audiovizualna medijska storitev je bodisi razširjanje televizijskih programov, kakor je opredeljeno v točki (e) tega odstavka, bodisi audiovizualna medijska storitev na zahtevo, kakor je opredeljena v točki (g) tega odstavka;

(ii) audiovizualno komercialno sporočilo;“

(b) vstavi se naslednja točka:

„(aa) ‚storitev platforme za izmenjavo videov‘ pomeni storitev, kakor je opredeljena v členih 56 in 57 Pogodbe o delovanju Evropske unije, kadar je glavni namen storitve ali ločljivega dela te storitve ali bistvena funkcija storitve zagotavljanje programov, videov, ki jih ustvarijo uporabniki, ali obojega splošni javnosti, za katere ponudnik platforme za izmenjavo videov nima uredniške odgovornosti, in sicer za obveščanje, zabavo ali izobraževanje preko elektronskih komunikacijskih omrežij v smislu točke (a) člena 2 Direktive 2002/21/ES ter katerih organiziranje določa ponudnik platforme za izmenjavo videov, med drugim s samodejnimi orodji ali algoritmi, zlasti s prikazovanjem, označevanjem in določanjem zaporedja;“

⁽¹⁾ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

(c) točka (b) se nadomesti z naslednjim:

„(b) ‚program‘ pomeni niz gibljivih slik z zvokom ali brez njega, ki predstavlja posamezno poljubno dolgo enoto znotraj sporeda ali kataloga, ki ga oblikuje ponudnik medijskih storitev, vključno s celovečernimi filmi, video posnetki, športnimi dogodki, situacijskimi komedijami, dokumentarnimi filmi, otroškimi programi in izvirnimi televizijskimi dramami;“

(d) vstavita se naslednji točki:

„(ba) ‚video, ki ga ustvari uporabnik,‘ pomeni niz gibljivih slik z zvokom ali brez njega, ki predstavlja posamezno poljubno dolgo enoto, ki jo ustvari uporabnik in jo ta ali kateri koli drug uporabnik naloži na platformo za izmenjavo videov;

(bb) ‚uredniška odločitev‘ pomeni odločitev, ki se redno sprejema za izvajanje uredniške odgovornosti in je povezana z vsakodnevnim delovanjem avdiovizualne medijske storitve;“

(e) vstavi se naslednja točka:

„(da) ‚ponudnik platforme za izmenjavo videov‘ pomeni fizično ali pravno osebo, ki ponuja storitev platforme za izmenjavo videov;“

(f) točka (h) se nadomesti z naslednjim:

„(h) ‚audiovizualno komercialno sporočilo‘ pomeni slikovne podobe z zvokom ali brez njega, ki so namenjene neposredni ali posredni promociji blaga, storitev ali podobe fizične ali pravne osebe, ki opravlja gospodarsko dejavnost; take slikovne podobe spremljajo program ali video, ki ga ustvari uporabnik, ali so vanj vključene, in sicer v zameno za plačilo ali podobno nadomestilo ali za samopromocijske namene. Oblike avdiovizualnega komercialnega sporočila med drugim vključujejo televizijsko oglaševanje, sponzorstvo, televizijsko prodajo in promocijsko umeščanje izdelkov;“

(g) točka (k) se nadomesti z naslednjim:

„(k) ‚sponzorstvo‘ pomeni vsak prispevek javnih ali zasebnih podjetij ali fizičnih oseb, ki se ne ukvarjajo z opravljanjem avdiovizualnih medijskih storitev ali storitev platforme za izmenjavo videov ali s produkcijo avdiovizualnih del, za financiranje avdiovizualnih medijskih storitev, storitev platforme za izmenjavo videov, videov, ki jih ustvarjajo uporabniki, ali programov, da bi promovirale svoje ime, blagovno znamko, podobo, dejavnosti ali izdelke;“

(h) točka (m) se nadomesti z naslednjim:

„(m) ‚promocijsko umeščanje izdelkov‘ pomeni kakršno koli obliko avdiovizualnega komercialnega sporočila, ki vključuje ali se sklicuje na izdelek, storitev ali njuno blagovno znamko, tako da se jih pokaže v programu ali videu, ki ga ustvari uporabnik, v zameno za plačilo ali podobno nadomestilo;“

(2) naslov poglavja II se nadomesti z naslednjim:

„SPLOŠNE DOLOČBE ZA AVDIOVIZUALNE MEDIJSKE STORITVE“;

(3) člen 2 se spremeni:

(a) v odstavku 3 se točka (b) nadomesti z naslednjim:

„(b) če ima ponudnik medijskih storitev svojo glavno pisarno v eni državi članici, uredniške odločitve v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami pa se sprejemajo v drugi državi članici, se šteje, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v tisti državi članici, v kateri dela znaten del delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti avdiovizualnih medijskih storitev v zvezi s programi. Kadar znaten del delovne sile, ki opravlja dejavnost avdiovizualnih medijskih storitev v zvezi s programi, dela v vsaki od teh držav članic, se šteje, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v tisti državi članici, v kateri ima glavno pisarno. Kadar znaten del delovne sile, ki opravlja dejavnost avdiovizualnih medijskih storitev v zvezi s programi, ne dela v nobeni od teh držav članic, se šteje, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v tisti državi članici, v kateri je začel svojo dejavnost v skladu s pravom te države članice, če vzdržuje stabilno in učinkovito povezavo z gospodarstvom te države članice;“

(b) vstavijo se naslednji odstavki:

„5a. Države članice zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev obvestijo pristojne nacionalne regulatorne organe ali telesa o vseh spremembah, ki bi lahko vplivale na določitev pristojnosti v skladu z odstavki 2, 3 in 4.“

5b. Države članice sestavijo in vodijo posodobljen seznam ponudnikov medijskih storitev pod svojo pristojnostjo in navedejo, na katerih merilih iz odstavkov 2 do 5 temelji njihova pristojnost. Države članice ta seznam in vse njegove posodobitve sporočijo Komisiji.

Komisija zagotovi, da so takšni sezname na voljo v centralizirani zbirki podatkov. V primeru neskladnosti med sezname Komisija naveže stik z zadevnimi državami članicami, da bi našli rešitev. Komisija zagotovi, da imajo nacionalni regulatorni organi ali telesa dostop do te zbirke podatkov. Komisija informacije iz zbirke podatkov objavi.

5c. Kadar se zadevne države članice ob uporabi člena 3 ali 4 ne strinjajo o tem, katera država članica ima pristojnost, o tem brez nepotrebnega odlašanja obvestijo Komisijo. Komisija lahko od skupine evropskih regulatorjev za avdiovizualne medijske storitve (v nadaljnjem besedilu: skupina ERGA) zahteva, da v skladu s točko (d) člena 30b(3) poda mnenje o zadevi. Skupina ERGA tako mnenje poda v 15 delovnih dneh od predložitve zahteve Komisije. Komisija ustrezno obvešča odbor za stike, ustanovljen s členom 29.

Ko Komisija sprejme odločitev na podlagi člena 3(2) ali (3) ali člena 4(5), odloči tudi o tem, katera država članica ima pristojnost.“;

(4) člen 3 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 3

1. Države članice zagotovijo svobodo sprejemanja avdiovizualnih medijskih storitev iz drugih držav članic in ne omejujejo njihovega ponovnega prenašanja na svojem ozemlju zaradi razlogov, ki sodijo na področja, ki jih usklajuje ta direktiva.

2. Država članica lahko začasno odstopa od odstavka 1 tega člena, kadar avdiovizualna medijska storitev, ki jo ponuja ponudnik medijskih storitev pod pristojnostjo druge države članice, očitno, resno in hudo krši točko (a) člena 6(1) ali člen 6a(1) ali če ogroža javno zdravje ali predstavlja resno in hudo nevarnost, da bo javno zdravje ogroženo.

Za odstopanje iz prvega pododstavka veljajo naslednji pogoji:

- (a) ponudnik medijskih storitev je v zadnjih 12 mesecih v vsaj dveh prejšnjih primerih enkrat ali večkrat že storil ravnanje iz prvega pododstavka;
- (b) zadevna država članica je uradno pisno obvestila ponudnika medijskih storitev, državo članico, ki ima pristojnost nad tem ponudnikom, in Komisijo o domnevnih kršitvah in sorazmernih ukrepih, ki jih namerava sprejeti, če znova pride do take kršitve;
- (c) zadevna država članica je spoštovala pravico ponudnika medijskih storitev do obrambe, predvsem pa je temu ponudniku omogočila, da se izjavi glede domnevnih kršitev, ter
- (d) na podlagi posvetovanj z državo članico, ki ima pristojnost nad ponudnikom medijskih storitev, in Komisijo ni prišlo do sporazumne poravnave v enem mesecu po tem, ko je Komisija prejela uradno obvestilo iz točke (b).

Komisija v treh mesecih po prejemu uradnega obvestila o ukrepih, ki jih je sprejela zadevna država članica, in po tem, ko je v skladu s točko (d) člena 30b(3) zahtevala mnenje skupine ERGA, odloči, ali so ti ukrepi združljivi s pravom Unije. Komisija ustrezno obvešča odbor za stike. Kadar Komisija odloči, da ti ukrepi niso združljivi s pravom Unije, od zadevne države članice zahteva, naj jih nemudoma preklične.

3. Država članica lahko začasno odstopa od odstavka 1 tega člena, kadar avdiovizualna medijska storitev, ki jo ponuja ponudnik medijskih storitev pod pristojnostjo druge države članice, očitno, resno in hudo krši točko (b) člena 6(1) ali če ogroža javno zdravje ali predstavlja resno in hudo nevarnost, da bo javna varnost ogrožena, vključno z varovanjem nacionalne varnosti in obrambo.

Za odstopanje iz prvega pododstavka veljajo naslednji pogoji:

- (a) v zadnjih 12 mesecih se je ravnanje iz prvega pododstavka zgodilo vsaj že enkrat

ter

- (b) zadevna država članica je uradno pisno obvestila ponudnika medijskih storitev, državo članico, ki ima pristojnost nad tem ponudnikom, in Komisijo o domnevni kršitvi in sorazmernih ukrepih, ki jih namerava sprejeti, če znova pride do take kršitve.

Zadevna država članica spoštuje pravice zadevnega ponudnika medijskih storitev do obrambe, predvsem pa mu omogoči, da se izjavi glede domnevnih kršitev.

Komisija v treh mesecih po prejemu uradnega obvestila o ukrepih, ki jih je sprejela zadevna država članica, in po tem, ko je v skladu s točko (d) člena 30b(3) zahtevala mnenje skupine ERGA, odloči, ali so ti ukrepi združljivi s pravom Unije. Komisija ustrezno obvešča odbor za stike. Kadar Komisija odloči, da zadevni ukrepi niso združljivi s pravom Unije, od zadevne države članice zahteva, naj jih nemudoma prekliče.

4. Odstavka 2 in 3 ne posegata v uporabo kakršnega koli postopka, pravnega sredstva ali sankcije za zadevne kršitve v državi članici, ki ima pristojnost nad zadevnim ponudnikom medijskih storitev.

5. Države članice lahko v nujnih primerih najpozneje en mesec po domnevni kršitvi odstopajo od pogojev iz točk (a) in (b) odstavka 3. V takem primeru se o sprejetih ukrepih čim prej uradno obvesti Komisijo in državo članico, pod katere pristojnost spada ponudnik medijskih storitev, in navede razloge, zaradi katerih država članica meni, da gre za nujni primer. Komisija čim prej preveri, ali so priglašeni ukrepi združljivi s pravom Unije. Kadar ugotovi, da ukrepi niso združljivi s pravom Unije, od zadevne države članice zahteva, da sprejete ukrepe nemudoma prekliče.

6. Če Komisija nima na voljo informacij, ki so potrebne za sprejetje odločitve v skladu z odstavkom 2 ali 3, v enem mesecu od prejema uradnega obvestila zahteva od zadevne države članice vse informacije, potrebne za to odločitev. Rok, v katerem mora Komisija sprejeti odločitev, začasno preneha teči, dokler država članica ne zagotovi potrebnih informacij. V vsakem primeru to začasno prenehanje ne sme biti daljše od enega meseca.

7. Države članice in Komisija si redno izmenjujejo izkušnje in najboljše prakse v zvezi s postopkom iz tega člena v okviru odbora za stike in skupine ERGA.“;

(5) člen 4 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 4

1. Države članice lahko od ponudnikov medijskih storitev pod svojo pristojnostjo zahtevajo, da na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, ravnajo v skladu z natančnejšimi ali strožjimi pravili, če so ta pravila v skladu s pravom Unije.

2. Kadar:

- (a) je država članica izkoristila svojo možnost za sprejetje natančnejših ali strožjih pravil splošnega javnega interesa na podlagi odstavka 1 ter
- (b) država članica oceni, da ponudnik medijskih storitev pod pristojnostjo druge države članice ponuja avdiovizualno medijsko storitev, ki je v celoti ali večinoma usmerjena v njeno ozemlje,

lahko ta država članica zahteva, da pristojna država članica obravnava morebitne ugotovljene probleme v zvezi s tem odstavkom. Obe državi članici lojalno in pravočasno sodelujeta, da bi našli obojestransko zadovoljivo rešitev.

Ob prejemu utemeljene zahteve iz prvega pododstavka pristojna država članica od ponudnika medijskih storitev zahteva, naj spoštuje zadevna pravila splošnega javnega interesa. Pristojna država članica državo članico, ki poda zahtevo, redno obvešča o sprejetih ukrepih za reševanje ugotovljenih problemov. Pristojna država članica v dveh mesecih od prejema zahteve obvesti državo članico, ki poda zahtevo, in Komisijo o rezultatih in navede razloge, če rešitve ni mogoče najti.

Katera koli od obeh držav članic lahko zaprosi odbor za stike, naj preuči primer.

3. Zadevna država članica lahko sprejme ustrezne ukrepe zoper zadevnega ponudnika medijskih storitev, kadar:

- (a) oceni, da rezultati, doseženi z uporabo odstavka 2, niso zadovoljivi, ter

- (b) predloži dokaze, da ima zadevni ponudnik medijskih storitev sedež v pristojni državi članici, da bi se izognil strožjim pravilom, ki bi zanj veljali na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, če bi imel sedež v zadevni državi članici; na podlagi teh dokazov je mogoče utemeljeno domnevati o izogibanju, ne da bi bilo treba dokazati namen ponudnika medijskih storitev za izogibanje navedenim strožjim pravilom.

Takšni ukrepi so objektivno potrebni, se uporabljajo na nediskriminatoren način in so sorazmerni glede na cilje, ki jih zasledujejo.

4. Država članica lahko sprejme ukrepe na podlagi odstavka 3 samo, kadar so izpolnjeni naslednji pogoji:

- (a) Komisijo in državo članico, v kateri ima ponudnik medijskih storitev sedež, je uradno obvestila o svojem namenu sprejetja takšnih ukrepov, pri tem pa utemeljila razloge, na katerih temelji njena ocena;
- (b) spoštovala je pravico zadevnega ponudnika medijskih storitev do obrambe, predvsem pa mu je omogočila, da se izjavi glede domnevne kršitve in ukrepov, ki jih namerava sprejeti država članica, ki poda uradno obvestilo; in
- (c) Komisija je po tem, ko je v skladu s točko (d) člena 30b(3) zahtevala mnenje skupine ERGA, odločila, da so ukrepi združljivi s pravom Unije in zlasti da so ocene države članice, ki sprejme ukrepe na podlagi odstavkov 2 in 3 tega člena, pravilno utemeljene; Komisija ustrezno obvešča odbor za stike.

5. Komisija odloči v treh mesecih po prejemu uradnega obvestila iz točke (a) odstavka 4, ali so ti ukrepi združljivi s pravom Unije. Kadar Komisija odloči, da ti ukrepi niso združljivi s pravom Unije, od zadevne države članice zahteva, da ne sprejme nameranih ukrepov.

Če Komisija nima na voljo informacij, ki so potrebne za sprejetje odločitve na podlagi prvega pododstavka, v enem mesecu od prejema uradnega obvestila od zadevne države članice zahteva vse informacije, potrebne za odločitev. Rok, v katerem mora Komisija sprejeti odločitev, začasno preneha teči, dokler država članica ne zagotovi potrebnih informacij. V vsakem primeru to začasno prenehanje ne sme biti daljše od enega meseca.

6. Države članice s primernimi sredstvi v okviru svojega nacionalnega prava zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo dejansko spoštujejo to direktivo.

7. Direktiva 2000/31/ES se uporablja, razen če je v tej direktivi določeno drugače. V primeru neskladja med Direktivo 2000/31/ES in to direktivo prevlada ta direktiva, razen če je v tej direktivi določeno drugače.“;

(6) vstavi se naslednji člen:

„Člen 4a

1. Države članice spodbujajo uporabo koregulacije in samoregulacije na podlagi pravil ravnanja, sprejetih na nacionalni ravni na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, v obsegu, ki ga dopuščajo njihovi pravni sistemi. Ta pravila:

- (a) so takšna, da jih glavni deležniki v zadevnih državah članicah na splošno sprejemajo;
- (b) jasno in nedvoumno določajo svoje cilje;
- (c) zagotavljajo redno, pregledno in neodvisno spremljanje ter ocenjevanje doseganja zastavljenih ciljev ter
- (d) zagotavljajo učinkovito izvrševanje, vključno z učinkovitimi in sorazmernimi sankcijami.

2. Države članice in Komisija lahko samoregulacijo spodbujajo s pravili ravnanja na ravni Unije, ki jih sestavijo ponudniki medijskih storitev, ponudniki storitev platform za izmenjavo videov ali organizacije, ki jih zastopajo, po potrebi v sodelovanju z drugimi sektorji, kot so industrijska, trgovinska, poklicna ter potrošniška združenja ali organizacije. Ta pravila so takšna, da jih glavni deležniki na ravni Unije na splošno sprejemajo, ter so skladna s točkami (b) do (d) odstavka 1. Pravila ravnanja na ravni Unije ne posegajo v nacionalna pravila ravnanja.

Komisija v sodelovanju z državami članicami spodbuja oblikovanje pravil ravnanja na ravni Unije, kadar je to primerno, v skladu z načeloma subsidiarnosti in sorazmernosti.

Podpisniki pravil ravnanja na ravni Unije predložijo osnutke teh pravil in njihove spremembe Komisiji. Komisija se o teh osnutkih pravil ali njihovih spremembah posvetuje z odborom za stike.

Komisija pravila ravnanja na ravni Unije objavi in lahko glede njih ustrezno ozavešča javnost.

3. Države članice lahko od ponudnikov medijskih storitev pod svojo pristojnostjo zahtevajo, da ravnajo v skladu z natančnejšimi ali strožjimi pravili, skladnimi s to direktivo in pravom Unije, tudi če njihov neodvisen nacionalni regulatorni organ ali telo odloči, da se katera koli pravila ravnanja ali njihovi deli niso izkazali kot dovolj učinkoviti. Države članice o teh pravilih brez nepotrebnega odlašanja obvestijo Komisijo.“;

(7) naslov poglavja III se nadomesti z naslednjim:

„**DOLOČBE, KI SE UPORABLJAJO ZA AVDIOVIZUALNE MEDIJSKE STORITVE**“;

(8) člen 5 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 5

1. Vsaka država članica zagotovi, da ponudnik medijskih storitev pod njeno pristojnostjo omogoči prejemnikom storitve enostaven, neposreden in stalen dostop vsaj do naslednjih informacij:

- (a) naziv ponudnika;
- (b) geografski naslov njegovega sedeža;
- (c) podatki, vključno z elektronskim naslovom ali spletnim mestom, s pomočjo katerih ga je mogoče hitro, neposredno in učinkovito kontaktirati;
- (d) država članica, ki je pristojna zanj, ter pristojni regulatorni organi ali telesa ali nadzorni organi.

2. Države članice lahko sprejmejo zakonodajne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da dajo ponudniki medijskih storitev, ki so pod njihovo pristojnostjo, poleg informacij iz odstavka 1 na voljo tudi informacije o svoji lastniški strukturi, vključno z dejanskimi lastniki. Pri takšnih ukrepih se spoštujejo zadevne temeljne pravice, kot sta zasebno in družinsko življenje dejanskih lastnikov. Takšni ukrepi morajo biti potrebni in sorazmerni ter usmerjeni v doseganje cilja v splošnem interesu.“;

(9) člen 6 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 6

1. Države članice brez poseganja v svojo obveznost spoštovanja in varovanja človekovega dostojanstva na primeren način zagotovijo, da se z avdiovizualnimi medijskimi storitvami, ki jih ponujajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo:

- (a) ne spodbuja nasilja ali sovraštva do skupine oseb ali člana take skupine na kateri koli podlagi iz člena 21 Listine;
- (b) javno ne ščuva k storitvi terorističnega kaznivega dejanja, kot je določeno v členu 5 Direktive (EU) 2017/541.

2. Ukrepi, sprejeti za namene tega člena, morajo biti potrebni in sorazmerni ter skladni s pravicami in načeli iz Listine.“;

(10) vstavi se naslednji člen:

„Člen 6a

1. Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da so avdiovizualne medijske storitve, ki jih ponujajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo in ki bi lahko resno ogrozile telesni, duševni ali moralni razvoj mladoletnikov, dostopne le na način, ki zagotavlja, da jih mladoletniki praviloma ne bodo mogli slišati ali videti. Takšni ukrepi lahko vključujejo izbiro časa razširjanja, orodja za preverjanje starosti ali druge tehnične ukrepe. Ti ukrepi morajo biti sorazmerni z morebitnim škodljivim učinkom programa.

Za najbolj škodljivo vsebino, kot sta neupravičeno nasilje in pornografija, veljajo najstrožja merila.

2. Osební podatki mladoletnikov, ki jih na podlagi odstavka 1 zberejo ali drugače ustvarijo ponudniki medijskih storitev, se ne obdelujejo v komercialne namene, kot so neposredno trženje, profiliranje in vedenjsko usmerjeno oglaševanje.

3. Države članice zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev gledalcem zagotovijo dovolj informacij o vsebini, ki bi lahko škodila telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju mladoletnikov. Ponudniki medijskih storitev v ta namen uporabijo sistem, ki opisuje potencialno škodljivo naravo vsebine avdiovizualne medijske storitve.

Države članice za izvajanje tega odstavka spodbujajo uporabo koregulacije iz člena 4a(1).

4. Komisija spodbuja ponudnike medijskih storitev, da si izmenjajo najboljše prakse o pravilih ravnanja za koregulacijo. Države članice in Komisija lahko za namene tega člena spodbujajo samoregulacijo s pravili ravnanja na ravni Unije iz člena 4a(2).“;

(11) člen 7 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 7

1. Države članice brez nepotrebnega odlašanja zagotovijo, da se dostopnost storitev, ki jih zagotavljajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, za invalidne osebe neprekinjeno in postopno izboljšuje s sorazmernimi ukrepi.

2. Države članice zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev o izvajanju ukrepov iz odstavka 1 redno poročajo nacionalnim regulatornim organom ali telesom. Države članice Komisijo do 19. decembra 2019 in nato vsaka tri leta obvestijo o izvajanju odstavka 1.

3. Države članice spodbujajo ponudnike medijskih storitev, da pripravijo akcijske načrte o dostopnosti, ki se nanašajo na neprekinjeno in postopno izboljševanje dostopnosti njihovih storitev za invalidne osebe. Vsak tak akcijski načrt se posreduje nacionalnim regulatornim organom ali telesom.

4. Vsaka država članica določi enotno kontaktno točko, ki je zlahka dostopna, tudi invalidnim osebam, in objavljena na spletu, za zagotavljanje informacij in prejemanje pritožb v zvezi z vprašanji dostopnosti iz tega člena.

5. Države članice zagotovijo, da so nujne informacije, tudi javna sporočila in obvestila ob naravnih nesrečah, ki so objavljene preko avdiovizualnih medijskih storitev, posredovane na način, ki je dostopen invalidnim osebam.“;

(12) vstavita se naslednja člena:

„Člen 7a

Države članice lahko sprejmejo ukrepe za zagotovitev, da se avdiovizualne medijske storitve splošnega interesa ustrezno postavijo v ospredje.

Člen 7b

Države članice sprejmejo ustrezne in sorazmerne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se avdiovizualne medijske storitve, ki jih ponujajo ponudniki medijskih storitev, brez izrecnega soglasja teh ponudnikov ne prekrijejo v komercialne namene ali spremenijo.

Za namene tega člena države članice določijo regulativne podrobnosti, vključno z izjemami, zlasti v zvezi z varovanjem legitimnih interesov uporabnikov, pri čemer upoštevajo legitimne interese ponudnikov medijskih storitev, ki so prvotno zagotavljali avdiovizualne medijske storitve.“;

(13) člen 9 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 9

1. Države članice zagotovijo, da so avdiovizualna komercialna sporočila, ki jih zagotavljajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, v skladu z naslednjimi zahtevami:

(a) avdiovizualna komercialna sporočila morajo biti jasno razpoznavna kot taka; prikrita avdiovizualna komercialna sporočila so prepovedana;

(b) avdiovizualna komercialna sporočila ne smejo uporabljati subliminalnih tehnik;

- (c) avdiovizualna komercialna sporočila ne smejo:
- (i) ogrožati spoštovanja človekovega dostojanstva;
  - (ii) vsebovati ali spodbujati kakršne koli diskriminacije na podlagi spola, rase ali etničnega porekla, državljanstva, vere ali prepričanja, invalidnosti, starosti ali spolne usmerjenosti;
  - (iii) spodbujati vedenja, ki ogroža zdravje ali varnost;
  - (iv) spodbujati vedenja, izjemno škodljivega za varstvo okolja;
- (d) prepovedane so vse oblike avdiovizualnih komercialnih sporočil za cigarete in druge tobačne izdelke ter elektronske cigarete in posodice za ponovno polnjenje;
- (e) avdiovizualna komercialna sporočila za alkoholne pijače ne smejo biti izrecno namenjena mladoletnikom in ne smejo spodbujati prekomernega uživanja takšnih pijač;
- (f) avdiovizualno komercialno sporočilo za zdravila in zdravljenje, ki jih je mogoče dobiti le na recept v državi članici, pod katere pristojnostjo je ponudnik medijskih storitev, je prepovedano;
- (g) avdiovizualna komercialna sporočila ne smejo povzročati telesne, duševne ali moralne škode mladoletnikom; zato ne smejo neposredno spodbujati mladoletnikov, da zaradi svoje neizkušenosti ali lahkovernosti kupujejo ali najemajo proizvode ali storitve, jih neposredno spodbujati, da prepričujejo svoje starše ali druge, naj kupujejo oglaševano blago ali storitve, izkoriščati zaupanje mladoletnikov v starše, učitelje ali druge osebe, ali nepremišljeno prikazovati mladoletnikov v nevarnih situacijah.

2. Avdiovizualna komercialna sporočila za alkoholne pijače, razen pri navajanju sponzorstva in promocijskem umeščanju izdelkov, v okviru avdiovizualnih storitev na zahtevo izpolnjujejo merila iz člena 22.

3. Države članice spodbujajo uporabo koregulacije in samoregulacije s pravili ravnanja iz člena 4a(1) glede neprimernih avdiovizualnih komercialnih sporočil za alkoholne pijače. Navedena pravila so namenjena učinkovitemu zmanjšanju izpostavljenosti mladoletnikov avdiovizualnim komercialnim sporočilom za alkoholne pijače.

4. Države članice spodbujajo uporabo koregulacije in samoregulacije s pravili ravnanja iz člena 4a(1) glede neprimernih avdiovizualnih komercialnih sporočil za hrano in pijačo s hranili ter snovmi s hranilnim ali fiziološkim učinkom, zlasti maščobo, transmaščobnimi kislinami, soljo ali natrijem in sladkorjem, katerih prekomerno uživanje v celotni prehrani ni priporočljivo, ki so predvajana ob otroških programih ali vključena vanje.

Ta pravila so namenjena učinkovitemu zmanjšanju izpostavljenosti otrok avdiovizualnim komercialnim sporočilom za tako hrano in pijačo. Namen teh pravil je preprečiti, da bi taka avdiovizualna komercialna sporočila poudarjala pozitivne lastnosti prehranskih vidikov take hrane in pijače.

5. Države članice in Komisija lahko za namene tega člena spodbujajo samoregulacijo s pravili ravnanja na ravni Unije iz člena 4a(2).“;

(14) člen 10 se spremeni:

(a) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:

„2. Avdiovizualnih medijskih storitev ali programov ne sponzorirajo podjetja, katerih glavna dejavnost je izdelava ali prodaja cigaret in drugih tobačnih izdelkov ter elektronskih cigaret in posodic za ponovno polnjenje.“;

(b) odstavek 4 se nadomesti z naslednjim:

„4. Poročila in dnevnoinformativni programi se ne sponzorirajo. Države članice lahko prepovejo sponzorstvo otroških programov. Države članice lahko prepovejo prikazovanje logotipa sponzorstva med otroškimi programi, dokumentarnimi filmi in verskimi programi.“;

(15) člen 11 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 11

1. Ta člen se uporablja le za programe, ustvarjene po 19. decembru 2009.

2. Promocijsko umeščanje izdelkov je dovoljeno pri vseh avdiovizualnih medijskih storitvah, razen v poročilih in dnevnoinformativnih programih, programih za varstvo potrošnikov ter verskih in otroških programih.

3. Programi, ki vsebujejo promocijsko umeščanje izdelkov, izpolnjujejo naslednje zahteve:
- (a) na njihovo vsebino in razvrstitev v sporedu v primeru razširjanja televizijskih programov ali v katalogu v primeru avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo se nikakor ne sme vplivati tako, da bi to posegalo v odgovornost in uredniško neodvisnost ponudnika medijskih storitev;
  - (b) neposredno ne spodbujajo nakupa ali najema blaga ali storitev, zlasti ne s posebnim promocijskim navajanjem tega blaga ali storitev;
  - (c) zadevnega izdelka neustrezno ne postavljajo v ospredje;
  - (d) gledalci so jasno obveščeni o promocijskem umeščanju izdelkov z ustrezno oznako na začetku in koncu programa ter ob nadaljevanju predvajanja programa po oglaševalskem premoru, z namenom preprečiti, da bi bili zmedeni.

Države članice lahko opustijo zahteve iz točke (d), razen za programe, ki jih je ustvaril ali naročil ponudnik medijskih storitev oziroma z njim povezano podjetje.

4. V nobenem primeru pa programi ne vsebujejo promocijskega umeščanja:
- (a) cigaret in drugih tobačnih izdelkov ter elektronskih cigaret in posodic za ponovno polnjenje ali izdelkov podjetij, katerih glavna dejavnost je proizvodnja ali prodaja teh izdelkov;
  - (b) določenih zdravil ali zdraviljenj, ki so v državi članici, pod katere pristojnost spada ponudnik medijskih storitev, na voljo le na recept.“;

(16) naslov poglavja IV se črta;

(17) člen 12 se črta;

(18) člen 13 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 13

1. Države članice zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, ki ponujajo avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, namenijo evropskim delom vsaj 30-odstotni delež v svojih katalogih in zagotovijo, da se ta dela postavijo v ospredje.

2. Kadar države članice od ponudnikov medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo zahtevajo, da finančno prispevajo k produkciji evropskih del, vključno z neposredno naložbo v vsebino in prispevki v nacionalne sklade, lahko take finančne prispevke zahtevajo tudi od ponudnikov medijskih storitev, katerih ciljno občinstvo je na njihovem ozemlju, sedež pa imajo v drugih državah članicah, pri čemer morajo biti ti prispevki sorazmerni in nediskriminatorni.

3. V primeru iz odstavka 2 finančni prispevek temelji le na prihodkih, ki so ustvarjeni v ciljnih državah članicah. Kadar država članica, v kateri ima ponudnik medijskih storitev sedež, naloži tak finančni prispevek, upošteva vse finančne prispevke, ki so jih naložile ciljne države članice. Vsi finančni prispevki morajo biti skladni s pravom Unije, zlasti s pravili o državni pomoči.

4. Države članice Komisijo do 19. decembra 2021 in nato vsaki dve leti obvestijo o izvajanju odstavkov 1 in 2.

5. Komisija na podlagi informacij držav članic in neodvisne študije poroča Evropskemu parlamentu in Svetu o uporabi odstavkov 1 in 2, pri čemer upošteva tržni in tehnološki razvoj ter cilj kulturne raznolikosti.

6. Obveznost, ki je bila naložena na podlagi odstavka 1, in zahteva iz odstavka 2 za ponudnike medijskih storitev, ki imajo ciljno občinstvo v drugih državah članicah, se ne uporabljata za ponudnike medijskih storitev z nizkim prometom ali majhnim občinstvom. Države članice lahko take obveznosti ali zahteve opustijo tudi, kadar bi bile neizpolnjive ali neupravičene zaradi narave ali področja avdiovizualnih medijskih storitev.

7. Komisija po posvetovanju z odborom za stike izda smernice za izračun deleža evropskih del iz odstavka 1 in za opredelitev majhnega občinstva in nizkega prometa iz odstavka 6.“;

(19) v členu 19 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Izolirani televizijski oglaševalni in prodajni vložki med športnimi dogodki so dopustni. Izolirani televizijski oglaševalni in prodajni vložki ostajajo izjema, razen med prenosi športnih dogodkov.“;

(20) v členu 20 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Prenašanje televizijskih filmov (iz česar so izvzete nadaljevanke, nanizanke in dokumentarci), kinematografskih del in informativnih programov lahko televizijsko oglaševanje, televizijska prodaja ali oboje prekine enkrat v rednem časovnem intervalu, ki traja najmanj 30 minut. Prenašanje otroških programov lahko oglaševanje prekine enkrat v rednem časovnem intervalu, ki traja najmanj 30 minut, pod pogojem, da je predvideno trajanje programa daljše od 30 minut. Prenašanje televizijske prodaje med otroškimi programi je prepovedano. Med prenosom verskih obredov se ne predvaja nobeno televizijsko oglaševanje ali televizijska prodaja.“;

(21) člen 23 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 23

1. Delež televizijskih oglaševalskih in prodajnih vložkov med 6.00 in 18.00 ne presega 20 % tega obdobja. Delež televizijskih oglaševalskih in prodajnih vložkov med 18.00 in 24.00 ne presega 20 % tega obdobja.

2. Odstavek 1 se ne uporablja za:

- (a) napovedi, ki jih izdajatelj televizijskega programa predvaja v zvezi s svojimi programi in pomožnimi proizvodi, ki izhajajo neposredno iz teh programov, ali v zvezi s programi in avdiovizualnimi medijskimi storitvami drugih subjektov, ki so del iste skupine za razširjanje televizijskih programov;
- (b) sponzorirane napovedi
- (c) promocijsko umeščanje izdelkov;
- (d) nevtralne okvire med uredniškimi vsebinami in televizijskimi oglaševalskimi ali prodajnimi vložki ter med posameznimi vložki.“;

(22) poglavje VIII se črta;

(23) vstavi se naslednje poglavje:

„POGLAVJE IXA

DOLOČBE, KI SE UPORABLJAJO ZA STORITVE PLATFORM ZA IZMENJAVO VIDEOV

Člen 28a

1. Za namene te direktive je ponudnik platforme za izmenjavo videov, ki ima sedež na ozemlju države članice v smislu člena 3(1) Direktive 2000/31/ES, pod pristojnostjo te države članice.

2. Za namene te direktive se šteje, da ima ponudnik platforme za izmenjavo videov, ki nima sedeža na ozemlju države članice v skladu z odstavkom 1, sedež na ozemlju države članice, če:

- (a) ima obvladujoče ali odvisno podjetje s sedežem na ozemlju zadevne države članice ali
- (b) je del skupine, v kateri je tudi podjetje, ki ima sedež v zadevni članici.

Za namene tega člena:

- (a) ‚obvladujoče podjetje‘ pomeni podjetje, ki nadzira eno ali več odvisnih podjetij;
- (b) ‚odvisno podjetje‘ pomeni podjetje, ki ga nadzira obvladujoče podjetje, vključno s katerim koli odvisnim podjetjem končnega obvladujočega podjetja;
- (c) ‚skupina‘ pomeni obvladujoče podjetje, vsa podjetja, ki so od njega odvisna, in vsa druga podjetja, ki imajo gospodarske in pravne organizacijske povezave z njimi.

3. Kadar imajo obvladujoče, odvisno ali druga podjetja v skupini vsa sedeže v različnih državah članicah, se za namene uporabe odstavka 2 šteje, da ima ponudnik platforme za izmenjavo videov sedež v državi članici, v kateri ima sedež njegovo obvladujoče podjetje, ali, če to ne obstaja, v državi članici, v kateri ima sedež njegovo odvisno podjetje, ali, če to ne obstaja, v državi članici, v kateri ima sedež drugo podjetje iz zadevne skupine.

4. Kadar je več odvisnih podjetij in ima vsako od njih sedež v drugi državi članici, se za namene uporabe odstavka 3 šteje, da ima ponudnik platforme za izmenjavo videov sedež v državi članici, v kateri je eno od odvisnih podjetij prvič začelo opravljati dejavnost, pod pogojem, da vzdržuje stabilno in dejansko povezavo z gospodarstvom te države članice.

Kadar je v skupino vključenih več drugih podjetij in ima vsako od njih sedež v drugi državi članici, se šteje, da ima ponudnik platforme za izmenjavo videov sedež v državi članici, v kateri je eno od teh podjetij prvič začelo opravljati dejavnost, pod pogojem, da vzdržuje stabilno in dejansko povezavo z gospodarstvom te države članice.

5. Za namene te direktive se člen 3 in členi 12 do 15 Direktive 2000/31/ES uporabljajo za ponudnike platform za izmenjavo videov, za katere se šteje, da imajo sedež v državi članici v skladu z odstavkom 2 tega člena.

6. Države članice vzpostavijo in vodijo posodobljen seznam ponudnikov platform za izmenjavo videov, ki imajo ali za katere se šteje, da imajo sedež na njihovem ozemlju, in navedejo, na katerih merilih iz odstavkov 1 do 4 temelji njihova pristojnost. Države članice ta seznam in vse njegove posodobitve sporočijo Komisiji.

Komisija zagotovi, da so takšni sezname na voljo v centralizirani zbirki podatkov. V primeru neskladnosti med seznamami Komisija naveže stik z zadevnimi državami članicami, da bi našli rešitev. Komisija zagotovi, da imajo nacionalni regulatorni organi ali telesa dostop do te zbirke podatkov. Komisija informacije iz zbirke podatkov objavi.

7. Kadar se zadevne države članice ob uporabi tega člena ne strinjajo o tem, katera država članica ima pristojnost, o tem brez nepotrebnega odlašanja obvestijo Komisijo. Komisija lahko od skupine ERGA zahteva, da v skladu s točko (d) člena 30b(3) poda mnenje o zadevi. Skupina ERGA tako mnenje poda v 15 delovnih dneh od predložitve zahteve Komisije. Komisija ustrezno obvešča odbor za stike.

Člen 28b

1. Države članice brez poseganja v člene 12 do 15 Direktive 2000/31/ES zagotovijo, da ponudniki platform za izmenjavo videov, ki so pod njihovo pristojnostjo, sprejmejo ustrezne ukrepe za varstvo:

- (a) mladoletnikov pred programi, videi, ki jih ustvarijo uporabniki, in avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, ki bi lahko škodovali njihovem telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju v skladu s členom 6a(1);
- (b) splošne javnosti pred programi, videi, ki jih ustvarijo uporabniki, in avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, s katerimi se spodbuja nasilje ali sovraštvo do skupine oseb ali člana take skupine na kateri koli podlagi iz člena 21 Listine;
- (c) splošne javnosti pred programi, videi, ki jih ustvarijo uporabniki, in avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, ki vsebujejo vsebine, katerih razširjanje pomeni dejanje, ki je kaznivo dejanje po pravu Unije, in sicer javno ščuvanje k storitvi terorističnega kaznivega dejanja, kakor je določeno v členu 5 Direktive (EU) 2017/541, kazniva dejanja v zvezi z otroško pornografijo, kakor je določeno v členu 5(4) Direktive 2011/93/EU Evropskega parlamenta in Sveta (*) ter kazniva dejanja, povezana z rasizmom in ksenofobijo, kakor je določeno v členu 1 Okvirnega sklepa 2008/913/PNZ.

2. Države članice zagotovijo, da ponudniki platform za izmenjavo videov pod njihovo pristojnostjo v zvezi z avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, ki jih tržijo, prodajajo ali urejajo, izpolnjujejo zahteve iz člena 9(1).

Države članice zagotovijo, da ponudniki platform za izmenjavo videov pod njihovo pristojnostjo v zvezi z avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, ki jih sami ne tržijo, prodajajo ali urejajo, sprejmejo ustrezne ukrepe za izpolnitev zahtev iz člena 9(1), ob upoštevanju dejstva, da imajo platforme za izmenjavo videov omejen nadzor nad navedenimi avdiovizualnimi komercialnimi sporočili.

Države članice zagotovijo, da ponudniki platform za izmenjavo videov jasno obvestijo uporabnike, kadar programi in videi, ki jih ustvarijo uporabniki, vsebujejo avdiovizualna komercialna sporočila, če so takšna sporočila prijavljena na podlagi točke (c) tretjega pododstavka odstavka 3 ali je ponudnik obveščen o tem.

Države članice spodbujajo uporabo koregulacije in samoregulacije s pravili ravnanja iz člena 4a(1), katerih namen je učinkovito zmanjšanje izpostavljenosti otrok avdiovizualnim komercialnim sporočilom za hrano in pijačo s hranili in snovmi s hranilnim ali fiziološkim učinkom, zlasti maščobo, transmaščobnimi kisljinami, soljo ali natrijem in sladkorjem, katerih prekomerno uživanje v celotni prehrani ni priporočljivo. Namen teh pravil je preprečiti, da bi taka avdiovizualna komercialna sporočila poudarjala pozitivne lastnosti prehranskih vidikov take hrane in pijače.

3. Za namene odstavkov 1 in 2 se ustrezni ukrepi določijo glede na naravo zadevne vsebine, škodo, ki jo lahko povzroči, značilnosti kategorije oseb, ki jih je treba varovati, ter zadevne pravice in legitimne interese, vključno s pravicami in legitimnimi interesi ponudnikov platform za izmenjavo videov in uporabnikov, ki so ustvarili ali na platformo naložili vsebino, ter splošnim javnim interesom.

Države članice zagotovijo, da vsi ponudniki platform za izmenjavo videov pod njihovo pristojnostjo uporabljajo te ukrepe. Ti ukrepi morajo biti izvedljivi in sorazmerni, ob upoštevanju obsega storitve platforme za izmenjavo videov in narave ponujenih storitev. Ti ukrepi nikakor ne smejo voditi do ukrepov predhodnega nadzora ali do filtriranja vsebine pri nalaganju na platformo, ki niso skladni s členom 15 Direktive 2000/31/ES. Za namene varstva mladoletnikov iz točke (a) odstavka 1 tega člena za najbolj škodljivo vsebino veljajo najstrožji ukrepi za nadzorovanje dostopa.

Ti ukrepi zajemajo, kot je to ustrezno:

- (a) vključitev zahtev iz odstavka 1 med splošne pogoje, ki veljajo za storitve platform za izmenjavo videov, in uveljavljanje teh zahtev;
- (b) vključitev zahtev iz člena 9(1) za audiovizualna komercialna sporočila, ki jih ponudniki platform za izmenjavo videov ne tržijo, prodajajo ali urejajo, med splošne pogoje, ki veljajo za storitve platform za izmenjavo videov, in uveljavljanje teh zahtev;
- (c) zagotovitev funkcije uporabnikom, ki na platformo naložijo videe, ki jih sami ustvarijo, s katero lahko, kolikor so s tem seznanjeni ali kolikor je mogoče upravičeno pričakovati, da so s tem seznanjeni, izjavijo, ali ti videi vsebujejo audiovizualna komercialna sporočila;
- (d) vzpostavitev in upravljanje preglednih in uporabniku prijaznih mehanizmov, s katerimi lahko uporabniki platform za izmenjavo videov zadevnega ponudnika platforme za izmenjavo videov obvestijo o vsebini iz odstavka 1, ki jo zagotavljajo na svoji platformi, ali tako vsebino označijo;
- (e) vzpostavitev in upravljanje sistemov, s katerimi ponudniki platform za izmenjavo videov uporabnikom takih platform pojasnijo, kako so obravnavali obveščanje in označevanje iz točke (d);
- (f) vzpostavitev in upravljanje sistemov za preverjanje starosti za uporabnike platform za izmenjavo videov v zvezi z vsebino, ki bi lahko ogrozila telesni, duševni ali moralni razvoj mladoletnikov;
- (g) vzpostavitev in upravljanje sistemov, ki so preprosti za uporabo in uporabnikom platform za izmenjavo videov omogočajo ocenjevanje vsebine iz odstavka 1;
- (h) zagotavljanje sistemov starševskega nadzora, ki jih upravlja končni uporabnik, v zvezi z vsebino, ki bi lahko ogrozila telesni, duševni ali moralni razvoj mladoletnikov;
- (i) vzpostavitev in izvajanje preglednih, preprostih za uporabo in učinkovitih postopkov za obravnavanje in reševanje pritožb uporabnikov ponudniku platforme za izmenjavo videov v zvezi z izvajanjem ukrepov iz točk (d) do (h);
- (j) zagotovitev učinkovitih ukrepov in orodij glede medijske pismenosti ter ozaveščanje uporabnikov glede teh ukrepov in orodij.

Osebni podatki mladoletnikov, ki jih v skladu s točkama (f) in (h) tretjega pododstavka zberejo ali drugače ustvarijo ponudniki platform za izmenjavo videov, se ne obdelujejo v komercialne namene, kot so neposredno trženje, profiliranje in vedenjsko usmerjeno oglaševanje.

4. Države članice za namene izvajanja ukrepov iz odstavkov 1 in 3 tega člena spodbujajo uporabo koregulacije, kot je določeno v členu 4a(1).

5. Države članice vzpostavijo potrebne mehanizme za ocenjevanje ustreznosti ukrepov iz odstavka 3, ki jih sprejmejo ponudniki platform za izmenjavo videov. Države članice za ocenjevanje navedenih ukrepov pooblastijo nacionalne regulatorne organe ali telesa.

6. Države članice lahko ponudnikom platform za izmenjavo videov naložijo ukrepe, ki so natančnejši ali strožji od tistih iz odstavka 3 tega člena. Pri sprejemanju takih ukrepov države članice upoštevajo zahteve, opredeljene v veljavnem pravu Unije, kot so zahteve iz členov 12 do 15 Direktive 2000/31/ES in iz člena 25 Direktive 2011/93/EU.

7. Države članice zagotovijo, da so za reševanje sporov med uporabniki in ponudniki platform za izmenjavo videov v zvezi z uporabo odstavkov 1 in 3 na voljo mehanizmi za izvensodno reševanje sporov. Taki mehanizmi omogočajo nepristransko reševanje sporov in uporabniku ne jemljejo pravice pravnega varstva na podlagi nacionalnega prava.

8. Države članice zagotovijo, da lahko uporabniki uveljavijo svoje pravice pred sodiščem v zvezi s ponudniki platform za izmenjavo videov v skladu z odstavkoma 1 in 3.

9. Komisija spodbuja ponudnike platform za izmenjavo videov k izmenjavi najboljših praks o pravilih ravnanja za koregulacijo iz odstavka 4.

10. Države članice in Komisija lahko spodbujajo samoregulacijo s pravili ravnanja na ravni Unije iz člena 4a(2).

(*) Direktiva 2011/93/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o boju proti spolni zlorabi in spolnemu izkoriščanju otrok ter otroški pornografiji in nadomestitvi Okvirnega sklepa Sveta 2004/68/PNZ (UL L 335, 17.12.2011, str. 1).“;

(24) naslov poglavja XI se nadomesti z naslednjim:

„REGULATORNI ORGANI IN TELES DRŽAV ČLANIC“;

(25) člen 30 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 30

1. Vsaka država članica imenuje enega ali več nacionalnih regulatornih organov, teles ali obojih. Države članice zagotovijo, da so ti organi ali telesa pravno ločeni od vlade in funkcionalno neodvisni od svojih vlad ter od katerega koli drugega javnega ali zasebnega organa. To ne posega v možnost držav članic, da ustanovijo regulatorje, ki nadzirajo več različnih sektorjev.

2. Države članice zagotovijo, da nacionalni regulatorni organi ali telesa izvajajo svoja pooblastila nepristransko, pregledno in v skladu s cilji te direktive, zlasti v zvezi s pluralnostjo medijev, kulturno in jezikovno raznolikostjo, varstvom potrošnikov, dostopnostjo, nediskriminacijo, pravilnim delovanjem notranjega trga in spodbujanjem poštene konkurence.

Pri izvajanju nalog, ki so jim bile dodeljene v skladu z nacionalnim pravom, s katerim se izvaja pravo Unije, nacionalni regulatorni organi ali telesa ne smejo zahtevati ali sprejemati navodil od drugih organov. To ne preprečuje nadziranja teh organov v skladu z nacionalnim ustavnim pravom.

3. Države članice zagotovijo, da so pristojnosti in pooblastila nacionalnih regulatornih organov ali teles ter načini zagotavljanja, da ti organi ali telesa nosijo odgovornost, jasno zakonsko opredeljeni.

4. Države članice zagotovijo, da imajo nacionalni regulatorni organi ali telesa ustrezna finančna sredstva, človeške vire in izvršilna pooblastila za učinkovito opravljanje svojih nalog in prispevanje k delu skupine ERGA. Države članice zagotovijo, da imajo nacionalni regulatorni organi ali telesa svoje letne proračune, ki se objavijo.

5. Države članice v svojem nacionalnem pravu določijo pogoje in postopke za imenovanje in razrešitev vodij nacionalnih regulatornih organov in teles ali članov kolegijskih organov, ki izvršujejo to nalogo, vključno s trajanjem mandata. Postopki so pregledni, nediskriminatorni in zagotavljajo potrebno stopnjo neodvisnosti. Vodjo nacionalnega regulatornega organa ali telesa ali člane kolegijskega organa, ki izvršujejo to nalogo v okviru nacionalnega regulatornega organa ali telesa, je mogoče odpustiti, če ne izpolnjujejo več zahtevanih pogojev za opravljanje svojih dolžnosti, ki so vnaprej določeni na nacionalni ravni. Odločitev o odpustitvi se ustrezno utemelji, predhodno vroči in objavi.

6. Države članice zagotovijo, da na nacionalni ravni obstajajo učinkoviti pritožbeni mehanizmi. Pritožbeni organ, ki je lahko sodišče, mora biti neodvisen od strank, udeleženih v pritožbi.

Odločitev nacionalnega regulatornega organa ali telesa je veljavna do sprejetja odločitve o pritožbi, razen če so v skladu z nacionalnim pravom sprejeti začasni ukrepi.“;

(26) vstavita se naslednja člena:

„Člen 30a

1. Države članice zagotovijo, da nacionalni regulatorni organi ali telesa sprejmejo ustrezne ukrepe, s katerimi drug drugemu in Komisiji zagotovijo informacije, potrebne za izvajanje te direktive, zlasti členov 2, 3 in 4.

2. Kadar nacionalne regulatorne organe ali telesa v okviru izmenjave informacij na podlagi odstavka 1 ponudnik medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo obvesti, da bo nudil storitve, ki bodo v celoti ali v glavnem namenjene občinstvu v drugi državi članici, nacionalni regulatorni organ ali telo v pristojni državi članici o tem obvesti nacionalni regulatorni organ ali telo v ciljni državi članici.

3. Če regulatorni organ ali telo države članice, na katero ozemlje je ponudnik medijskih storitev pod pristojnostjo druge države članice ciljno usmerjen, pošlje zahtevo v zvezi z dejavnostmi tega ponudnika regulatornemu organu ali telesu države članice, ki je pristojna za tega ponudnika, slednji regulatorni organ ali telo naredi vse, kar je v njegovi moči, da zahtevo reši v dveh mesecih, brez poseganja v strožje časovne roke, ki se uporabljajo na podlagi te direktive. Regulatorni organ ali telo ciljne države članice regulatornemu organu ali telesu pristojne države članice na zahtevo predloži vse informacije, ki bi mu lahko bile v pomoč pri reševanju zahteve.

Člen 30b

1. S to direktivo se ustanovi skupina evropskih regulatorjev za avdiovizualne medijske storitve (skupina ERGA).

2. Sestavljajo jo predstavniki nacionalnih regulatornih organov ali teles na področju avdiovizualnih medijskih storitev z glavno odgovornostjo za nadzor avdiovizualnih medijskih storitev, kadar nacionalni regulatorni organ ali telo ne obstaja, pa drugi predstavniki, ki so izbrani na podlagi njihovih postopkov. Na sestankih skupine ERGA sodeluje predstavnik Komisije.

3. Skupina ERGA opravlja naslednje naloge:

(a) Komisiji zagotavlja tehnično znanje:

- pri njeni nalogi zagotavljanja doslednega izvajanja te direktive v vseh državah članicah;
- v zvezi z zadevami, ki so povezane z avdiovizualnimi medijskimi storitvami in so pod njeno pristojnostjo;

(b) izmenjuje izkušnje in najboljše prakse pri uporabi regulativnega okvira za avdiovizualne medijske storitve, vključno z dostopnostjo in medijsko pismenostjo;

(c) sodeluje in zagotavlja informacije svojim članom, ki so potrebne za uporabo te direktive, zlasti v zvezi s členi 3, 4 in 7;

(d) na zahtevo Komisije daje mnenja o tehničnih vidikih in dejstvih v zvezi z vprašanji na podlagi člena 2(5c), člena 3(2) in (3), točke (c) člena 4(4) ter člena 28a(7).

4. Skupina ERGA sprejme svoj poslovnik.“;

(27) člen 33 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 33

Komisija spremlja uporabo te direktive s strani držav članic.

Komisija najpozneje do 19. decembra 2022, nato pa vsaka tri leta Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži poročilo o uporabi te direktive.

Komisija najpozneje do 19. decembra 2026 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži naknadno oceno o učinku te direktive in njeni dodani vrednosti, po potrebi s predlogi za revizijo te direktive.

Komisija ustrezno obvešča odbor za stike in skupino ERGA o delu in dejavnostih drugega.

Komisija zagotovi, da se informacije, ki jih je prejela od držav članic, o ukrepih, ki so jih sprejele na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, sporočijo odboru za stike in skupini ERGA.“;

(28) vstavi se naslednji člen:

„Člen 33a

1. Države članice promovirajo medijsko pismenost in sprejmejo ukrepe za razvoj veččin medijske pismenosti.

2. Države članice Komisiji do 19. decembra 2022 in nato vsaka tri leta poročajo o izvajanju odstavka 1.
3. Komisija po posvetovanju z odborom za stike izda smernice o obsegu takšnih poročil.“

Člen 2

1. Države članice uveljavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, do 19. septembra 2020. Komisiji takoj sporočijo besedilo teh predpisov.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 3

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 4

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu, 14. novembra 2018

Za Evropski parlament
Predsednik
A. TAJANI

Za Svet
Predsednica
K. EDTSTADLER